

A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

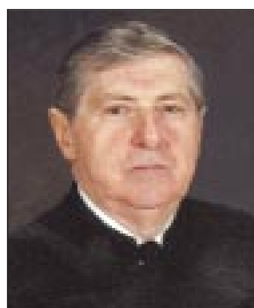
TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 2. SZÁM 2006. MÁRCIUS–ÁPRILIS ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 200 Ft

Molnár Lajos

AZ ÖRÖK KOPPÁNY SZELLEME MÁRCIUS 15-ÉN

Sokakban felvetődik a kérdés, miként kell ma megünnepelni 1848 március 15-ét? Hogyan kell értelmezni ezt az eseményt ma? Hogyan szól 1848 szelleme ma a Nemzethez? Vissza kell pillantanunk a magyar történelembe, hogy erre kielégítő választ kapjunk. Az elmúlt négyszáz év küzdelmei, a kopjafaerdők rengetegei rémületként villannak fel előttünk, felkiáltva: valahol utat tévesztettünk! – De hol? 896-ban, amikor Árpád bejött a vereckei hágón, rövid idő alatt egyesítette a kétmilliós magyar törzseket és stratégiailag biztosította a Magyar Birodalom területét, Atilla örökségét. A következő száz év alatt a Magyar Birodalom volt Európa legnagyobb hatalma. Aztán jött a hittérítés és a nyugati kereszténység elterjedése, és ezt követte 997-ben az a belháború, melyet Koppány vívott az alakuló új világrend ellen. I. Szilveszter pápa még aggódva várta a híreket a keresztény magyarok sorsa felől: „ha a szkítákat cserbenhagyjuk, félelem fog el" – írta őszinte aggodalommal. A túlerő keserves küzdelem árán legyőzte Koppány seregét. Koppányt felnégyelték és a részeket az ország négy pontjára – Esztergomba, Veszprémbe, Győrbe és Erdélybe – küldték szét.

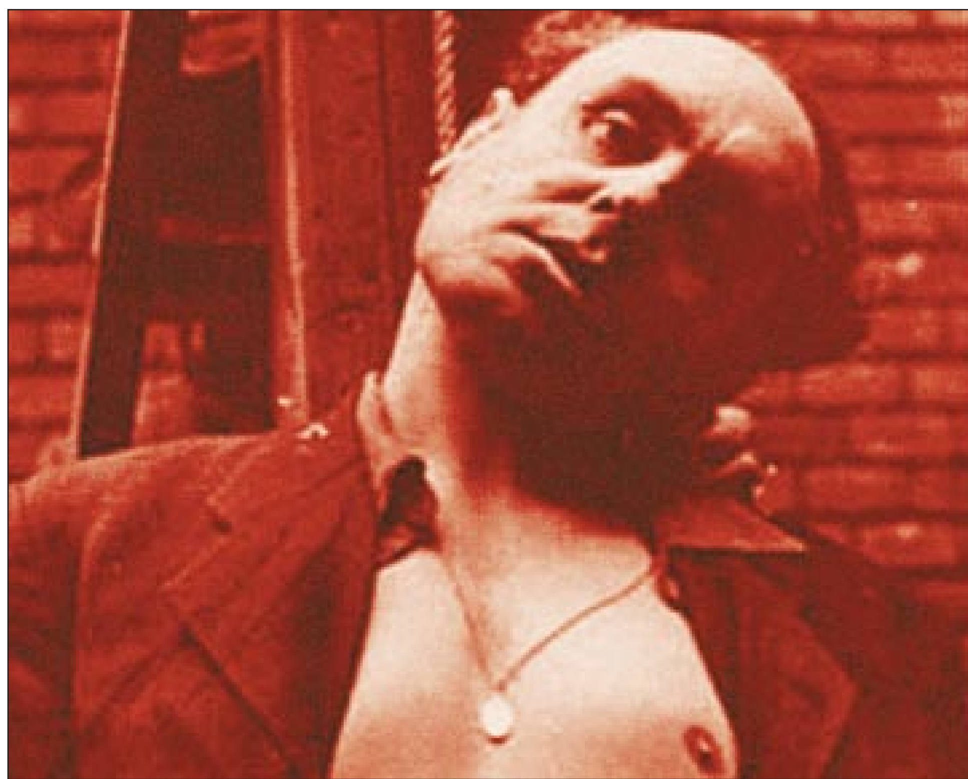
Szabó Dezső „Az elsodort falu" című regényében írja „Az ezeréves szentistváni tragikummal párhuzamosan valósul meg újból és újból az örök Koppány tragédia. Koppány a megtartó magyar, aki a magyarság jövőjét, fejlődését a faj sajátos egyéniségében, ázsiai ősi adottságában látja", aki folyton fellázad és folyton legyőzetik az idegen érdekek elleni küzdelemben.

Az elkövetkező öt és fél évszázad alatt az Árpád-házi és vegyesházi királyok kora következett.

1301-ig kihal az Árpád-ház, amely már puszta létével megszabta, ki ülhet az ország trónjára: tehát csak magyar, s a magyarságon belül is csak a legnemesebb ág tagja lehet magyar király. Az 1301-től 1541-ig tartó korszak a vegyes házassági királyok kora, amely a későbbi idegen uralom egyik akaratlan előkészítőjévé vált.

Mátyás király az utolsó magyar király, akitől rettegett a Nyugat, 1490-ben meghalt Bécsben. Ekkor tűnt ki, hogy mit jelentett nekünk, magyaroknak a Hunyadiak kardja. Ulászló, akit Dobzse Lászlónak gúnyoltak, a főurak bábja lett. Ekkor Miksa, az új német-római császár visszafoglalta Bécset, betört Magyarországra és a gyáva királytól vérlázító és jogtalan szerződést csikart ki. A szerződésben Ulászló beleegyezett, hogy Miksa a magyar trónt megtarthassa, ha Ulászló fiúága kihalna, a magyar korona Miksára vagy utódaira száll. Ez a szerződés törvénytelen volt, a magyarokat nem kötelezte. Amint a szerződés kitudódott, az 1505-ös rákosi országgyűlés ünnepélyesen elutasította a Habsburg tolakodást a következő végzéssel: „A Magyar Nemzet idegeneket sohasem fog királyul elismerni, s mindazokat, akik idegeneket támogatnak, vagy hoznak be, hazaárulóknak bélyegzi."

Miksa felbőszült ezen és Ulászlót haddal fenyegette, mire a gyenge uralkodó beleegyezett, hogy ha fia születnék, azt Habsburg Annával, Ferdinánd nővérével fogja eljegyezni. A rendek 1507-ben újra kimondták országgyűlésileg, hogy nekik Habsburg nem kell, a szégyenegyezség semmis, sőt nagyobb nyomatékul még Ulászló fiát, Lajost sem akarták megkoronázni, nehogy Annát behozza. Ulászló mindent ígért, könyörgött, hogy koronázzák meg fiát. 1508-ban megkoronázták Lajost, de Ulászlóval ígéretet tétettek az alkotmány megőrzésére, és hogy fia is védi a nemzet jogait. Lajost eljegyezték Máriával, Miksa lányával. Végre újra megállapodtak, hogy családjuk netáni kihalása esetén egymás országait öröklik. Ulászló a következő évben meghalt, Lajos pedig 1526-ban odaveszett a mohácsi csatában, és sírbaszállt vele a nemzeti királyság is. A török hadak vonultak Buda felé, az ország pedig három részre szakadt. ▶

Hatvan éve történt:

VÉRES MÁRCIUS 1946

Akkor is így köszöntött a tavasz és a március. A budai hegyek felől hideg, még a télre emlékeztető szél söpört végig a pesti utcákon. A járókelők szeméből még nem múlt el a háború és az ostrom okozta félelem, máris új félések ültek a lelkekre. A győztes hatalom katonái még ott cirkáltak az utcákon és a „felszabadítottak" valami utálatos, dörgölőző örömmel köszöntötték őket. A házakról gyorsan összeeszkábált vörös rongyok lógtak és a Markó utcai fogház előtt minden reggel ideges, nyugtalan tömeg várta, hogy kinyissák a fogház udvarára vezető kaput. Bent, a vöröstéglával burkolt falak által határolt udvaron három bitófa állt. Kissé távolabb az egyik sarokban egyetlen kivégzőoszlop várta a következő áldozatot. A frissen gyalult oszlopon rozsdavörös vérfoltok tanúskodtak az eseményekről. Imitt-amott fehér forgácsfoszlányok mutatták a bevágódó golyók helyét. A márciusi ég déksége eltűnt a magas falak vágta négyszögben és alulról nézve ólomszürke volt az ég. Az udvarra néző emeleti ablakokban fürtökben lógtak az emberek mint Munkácsy Mihály „Ecce homo" című képén. A vérfoltos kivégzőoszlopot minden héten ki kellett cserélni, mert már forgácsos volt a közepén. Körülötte a földet mindennap friss homokkal kellett beszórni, hogy eltüntessék a kiömlött vér bántó pirosságát. Bárdossy László vérét. Imrédy Béla vérét. Rajniss Ferenc vérét. Kolozsváry-Borcsa Mihály vérét. Szász Lajos vérét. Sztójay Döme vérét. És a többiek vérét. Rövid pár hónap alatt ötször cserélték ki az oszlopot és három kocsira való homokot szórtak köréje.

1946. március 12-én működésbe léptek a bitófák is. Az ablakokban ujjongó emberfürtök lógtak. Többen, mint máskor. Akik korán hajnalban jöttek, közvetlenül a bitók mellett állhattak. Páholyból nézhették az istentelen színjátékot. Ujjongtak, őrjöngtek és köpködtek, mint egykor a római arénákban, amikor vadállatok elé lökték Krisztus követőit. Akik ott voltak, öregkorukban kényelmes karosszékben ülve mesélhetik majd unokáiknak a nagy népi cirkusz felejthetetlen eseményeit. Büszkén mondhatják majd: én is ott voltam, amikor hozták Szálasi Ferencet. És hozták Hubayt, Budinszkyt. És hozták Csia Sándort és Gera Józsefet. És hozták Kassai Ferencet és báró Kemény Gábort. És hozták Kovarcz Emilt és gróf Pálffy Fidélt. És hozták Szöllősi Jenőt és Vajna Gábort. És hozták Beregffy Károlyt és Omelka Ferencet. És hozták a többieket, rendre egymásután hónapokon, éveken keresztül. S mind az ötezerháromszázat hozták, akiket a magyar nép nevében lődöztünk a kivégző oszlopokon és aggattuk őket a Markó utcai fogház piszkos és komor udvarán.

Akkor 1946 tavaszának vérző idején.

A halottak sírján akkor zöldell ki a fű – ha elfelejtik őket….

Fiala Ferenc

► Székesfehérváron összegyűlt az országgyűlés és Werbőczy István Magyarország halhatatlan bölcsességű törvényhozója megkérdi: Uraim, tudjátok-e, hogy az ország fejetlen árvaságra jutott? A fenséges ausztriai főherceg akar, akarna Magyarország királyává lenni.

– Akarjátok-e Őt? Az egész országgyűlés harsogva zúgja:

– Nem akarjuk! Nem kell az idegen!

– Kit akartok? – kérdezi Werbőczy.

– Zápolya Jánost akarjuk!

1526. november 21-én Zápolyai Jánost a magyar szent koronával megkoronázzák. Ferdinándnak sikerült 13 pártos főurat megvásárolni és Pozsonyban királlyá kiáltatta ki magát. Ezzel Magyarország sorsa megpecsételődött. Ferdinánd most már háborúval támadta meg a magyar királyt. A török veszedelem mellett a két ellenkirály között dúlt a polgárháború. Végül is János király meghalt s a török csellel bevette Budát.

Amikor a magyarok a prágai udvarban panaszkodtak, Rudolf tanácsosai azt válaszolták: ahány magyar van, mind kiirtjuk, mert ezelőtt is a németeké volt Magyarország. A nemzet akkor már tisztán látta, hogy igazi ellenséget nem a törökben kell látni, hanem a Habsburgokban. A jövőből már előbontakoztak Bocskai, Rákóczi és Bethlen szabadságharcának zászlai.

1707. június 20-án elérkezett a leszámolás ideje. Az ónodi országgyűlés II. Rákóczi fejedelem vezérlete alatt kimondta a következő határozatot:

„Miután az osztrák ház királyi hatalmával visszaélve erőhatalommal törekedett a nemes magyar nemzet romlására, s magát nem akképpen, mint királyhoz illik, hanem az ország nyilvános ellenségeként viselte... szabad nemzetünket zsarnoki szolgaságba süllyesztette, megigázott gyanánt elnyomta, hazánk törvényeit, szabadságát eltiporta... magunkat az osztrák ház alól szabadoknak, a trónt üresnek nyilvánítjuk."

Ezzel a Habsburg-ház trónfosztottnak lett nyilvánítva minden magyar számára. Az elkövetkező évszázad alatt a Habsburg-ház lépésről lépésre következetesen felizgatta a nemzetiségeket a Magyar Nemzet ellen. Mindaz, amit később hazánk testéből Trianonban leszaggattak, már régen az osztrák császárok ígérgettek oda. A nemzetiségek a Habsburg-királyok egész sorára hivatkozhatnak, mint utolsóra, Károly királyra, aki magyar földön alkudozott a nemzetiségi vezérekkel a nemzet testére. Ezt ajánlotta Popovics Dusánnak, a horvátok képviselőjének és Mihalovics Antal horvát bánnak:

„Vegyenek el Magyarországtól annyit, amennyit akarnak, csak maradjanak meg a Habsburgok jogara alatt." Ugyanilyen ajánlatot tett a cseheknek is. Többet elárulni már nem volt ideje Magyarországból. Ötvennégy éven át – mondja Kossuth – kellett küzdenünk csak a magyar nyelv birtokáért a Habsburgok ellen. „Ez a dinasztia az egyedüli széles e világon, melynek családi érdekén kívül semmiféle létoka nincs... és hatalmát csak más népek egymás közti viszálykodásával tartja fenn."

Évtizedeken át folyt a harc a cenzúra eltörlése ellen. A szólásszabadság a nemzeti függetlenség alapvető követelménye volt. 1848. március 3-án Kossuth Lajos a pozsonyi országgyűlésen reformköveteléseit 12 pontban terjesztette elő, amit a felsőház március 14. jóváhagyásával egy delegáció élén benyújtott V. Ferdinánd uralkodónak. Amikor ez a hír elérkezett Pestre, a fiatal értelmiségiekből álló ellenállási kör nyilvánosságra hozta a reformköveteléseket, melynek gyakorlati megvalósításával kezdődik a pesti forradalom. 1848 március 15-én Petőfi Sándor és Jókai Mór vezetésével a közel húszezer emberből álló tömeg tüntet a Nemzeti Múzeum előtt. Petőfi a múzeum lépcsőjén elszavalja a Nemzeti Dalt, Irinyi József ismerteti a 12 pontot.

A tömeg éljenzése közepette megindul az események sorozata. Április 11-én az országgyűlés új törvényeket fogadott el, és 12-én megalakult gróf Batthyány Lajos vezetésével a magyar kormány. Felbuzdulva a magyar szabadságharc kezdeti sikerein, április 22-én a délvidéki szerbek politikai autonómiát követelnek, május 10-én a szlovákok ugyanezt teszik.

Május 30-án Kolozsváron az erdélyi országgyűlés megszavazta az újraegyesülést Magyarországgal. A nemzet védelmére létrejön a honvédség. Látva a magyar szabadságharc győzelmét, Bécs lépésről lépésre meghátrál és a Habsburg-ház hagyományos „oszd meg és uralkodj" stratégiáját latba vetve fellázítja a nemzetiségeket.

A Habsburg-ház, megszegve az elfogadott áprilisi törvényeket, nyílt háborút indított Magyarország ellen. 1849 januárjában a Honvédelmi Bizottmány és a Parlament Debrecenbe költözött. 1849 júniusára a háború kiszélesedett és a honvédek a szent szövetségben álló osztrák és cári orosz hadsereggel találták szembe magukat. A kétszeres túlerővel szemben „Független szabad honért – Győzni vagy halni" – hirdeti a zászlószalag felirata. A tavaszi hadjáratok alatt Görgey sorozatos győzelmeket arat. Erdélyben Bem vezetésével a területek Kolozsvártól Brassóig magyar kézre kerülnek. Az osztrák-orosz túlerővel szemben Bem apó július 31-én Segesvárnál csatát veszít, ahol Petőfi Sándor is elesik. Látva a reménytelen helyzetet, 1849. augusztus 13-án Görgey Világosnál letette a fegyvert. Kossuth Lajos Törökországba menekül. Október 6-án Haynau ítélete alapján Aradon a 13 magyar tábornokot kivégzik, Pesten pedig gróf Batthyány Lajost, az első független felelős magyar kormány elnökét. A magyar szabadságharc ezen vértanúi örök fényként világítanak a magyar történelemben. Ezután következnek a megtorlás évei, a Bach-korszak és az 1867-es kiegyezés.

Egy idevágó történetet idézek Gelsei Bíró Zoltán A Habsburg-ház bűnei című munkájából, amely a legtökéletesebb jellemzés erről és a kiegyezés utáni korszakról.

„A Habsburg király felé ömlengő alázatos és hazug kiegyezési dicshimnuszok harsogó áradatában akadt egy büszke kis vármegye, amely Rákóczi és Kossuth evangéliumának élő tiltakozásul, odakiáltotta ebben a hódoló, kenetes hangzavarban I. Ferenc Józsefnek: „Ugocsa bizony nem koronáz!"

A legkisebb vármegye volt, fönn északon, a Tisza két partján, amely nem engedte föl Budára zsinóros hajdúit és párduc-kacagányos vármegye urait, hogy hivatalosan ott legyenek azon az országraszóló zenés requiemen, amelyen Magyarország függetlenségét temetik és egy örökösödési parádén, ahol a halott fölött osztozkodnak. Magyarország e legkisebb vármegyéje, amelyet oly gúnyosan kinevettek a királyi fényben sütkérezők, a legnagyobb lett egy hallgató hagyás a magyar társadalom lelke mélyén, mely akkor megnémult, de nem rég még konspirált, fegyvert rejtegetett a pincében, hogy jön Kossuth, az olasz-magyar légióval, a porosz király burkusaival, megszabadítani I. Ferenc Józseftől Magyarországot."

Ugocsa vármegye Kárpátalja része, ahol Trianon óta hétszer változtattak állampolgárságot ezek a magyarok, anélkül, hogy elhagyták volna falujukat, de megmaradtak magyarnak a mai napig. Ezekről a magyarokról mondott le az Antal-kormány Ukrajna javára 1993-ban.

Mikor ébredünk már fel, meddig hagyjuk magunkat félrevezetni? Mikor vesszük tudomásul, soha idegen nem jött a segítségünkre, nem jöttek Muhinál, nem jöttek Mohácsnál, 1919-ben, 1956-ban, soha! Pontosan a Habsburgok ősei okozták a mohácsi tragédiát. Ők tették 160 évig hadszíntérré az országot. Utána kellett a magyar a megerősödött birodalomba huszárnak, kellett gabonája, nyersanyaga, hogy világbirodalommá váljon. Annyira rettegtek tőlünk, hogy idegen népeket költöztettek ősi magyar földekre, mivel azokban jobban bíztak, mint a lázadó magyarban.

Most megint visznek Európa felé, amely tőlünk mindig csak kapott, de soha sem adott. Megyünk felkészületlenül, feltételek nélkül, a trianoni igazságtalanságok orvoslása nélkül, üres zsebbel, dollármilliárdos adóssággal. Kinyitjuk az ország kapuit a pénzes idegenek előtt, hogy felvásárolják ami még megmaradt. A magyar pedig beáll cselédnek afrikai bérekért és Manhattan-i árakat fizet. Ez az 1945 óta tartó Kelet és Nyugat általi szabadrablás és gyarmatosítás félő, hogy beteljesíti Kossuth vészjóslatát, hogy „a magyar csak lakos lesz hazájában, de nem Nemzet".

Ma az anyaországban, az elrabolt területeken és a világon szétszóródott nemzeti emigráció összes végvárában a kuruc vitézek szellemében minden eszközzel harcolnunk kell, hogy ezt megakadályozzuk. A reformkommunistákból kotyvasztott mai államvezetés 1989 óta a lemondás korszakát hozta létre. Lemondtak a tömeggyilkosok számonkéréséről, lemondtak a semlegességről, lemondtak a függetlenségről, lemondtak az elszakított területekről, lemondtak az államadósság felszámolásáról, cserébe a semmiért. De megmaradtak a vádló bitófák, a 298-as és 301-es parcellák, a kopjafák figyelmeztetésül és mi nem felejtünk. Sőt 1944-45-ös és 1956-os hőseink és mártírjaink szellemében esküszünk, hogy Magyarország szabadságáért tovább harcolunk!

CSIKÓS ZOLTÁN

Magyar anya búcsúja fiától 1956 október végén

Itt állok hát a nyitott koporsónál,
Még nem szegezték rá a födelet
Tizenhat évig szemem fénye voltál
S itt hagysz örökre most, Laci gyerek.
Búcsúzzunk hát, a búcsúszó nem könny,
Attól, akit szerettünk s elhagyott,
De számomra, Úristen, jaj de szörnyű,
Mert úgy érzem, a gyilkosod vagyok.

Másfél tizedje múlt el az éveknek,
Mikor apádtól búcsút vettem én,
Mert menni kell Kovácsy őrmesternek,
Indul az ezred egy nap reggelén.
Virágot tűztem a sapkájára
S búcsút intett az induló vonat
A Don felé, vigyázni a Hazára,
Hogy el ne öntse piszkos áradat.
A nagyezüstöt elküldötte nékem
És jöttek a tábori levelek.
Majd jött az írás – legszörnyűbb emlékem:
Egy hős magyarral ismét kevesebb.

Hiába halt Kovácsy törzsőrmester,
Tábornok, őrnagy és a közbaka.
Győzött az árulás és a gőzhenger,
Elért a sátán martalóc hada.
Az ős-paraszti portánk szertedúlva,
Kivert kutyaként futottunk tova,
Legjobbjaink bitón vagy vérbefúlva,
Vérgőzben tombolt sátán-lakoma.
A nővérednek hogy mi lett a sorsa,
Sohsem tudtad meg, kis Laci gyerek.
És jöttek, jöttek a gaztettek sorra
Bilincsbe vertek így hős nemzetet.

Tíz év után a jármot már nem bírta,
Az ősi virtus új életre kelt.
Vér- és aranybetűkkel van megírva:
Zsarnok-kolosszus vérében hevert.
Két napja tombolt már a harc az utcán,
S Te mondottad: „Anyám, én most megyek,
Apám nincs már, így én vagyok az útján,
A többi srácok már lent küzdenek."
Az Úristen legyen tanúm nékem,
Hogy vissza akarlak tartani
A falon függő nagyezüstre néztem
S apámnak hangját véltem hallani:
„Kovácsyaknak helye ott a sorban,
Haza, Szabadság, hogyha harcba hív!"

Már nem anya, csupán magyar nő voltam,
Mikor mondottam: „Menjél hát, Laci!"
Rohantál már is, géppisztoly kezedben.
Honnan szerezted, máig sem tudom.
Kilőtt tank mellett álltál, fény szemedben,
S én néztelek a szétlőtt ablakon.
Davajt ordítva jött a vörös horda
És kattogott már a géppisztolyod,
A martalócok ott dőltek halomra,
S futott a többi, ki még futhatott.
A szemben álló háznak ablakából
Ávós tiszt lép ki, csak egy pillanat,
Egy sortűz a fegyvered torkából,
S a véreb átlőtt fejjel dőlt hanyatt.
És láttam arcodon mosolyt suhanva
Nem volt az gúnykacaj s nem gyermeké.
Egy férfinak a győztes diadala,
Gyermekből akkor nőttél férfivé.
Majd jött a páncélszörny tüzet okádva,
Repült kezedből a benzinüveg.
A szörny megtorpant, füstölt, lángban állva
Égő fáklyaként hulltak emberek.
Morajlott messziről és száll az akna –
Halálmadárként vijjogva suhan –
Láttam, hogy dőlsz el, a szívedhez kapva
… És tudtam már, hogy nincs Laci fiam.

Búcsúzzunk hát, a koporsó már födve,
Gyermektested rejti a fedél
Nyugodni tér az édes anyaföldbe,
És férfilelked fenn az égben száll,
És tudom, hogy a Nemzet nem veszett el,
Mert rája ott fenn két férfi vigyáz:
Vitéz Kovácsy László törzsőrmester,
S ifjabb Kovácsy Laci, pesti srác.

Utóhang

Ötvenhatban történelemformáló
Nagy tettek hívtak maroknyi magyart
Keresztet és szabadságot legázló
Bősz zsarnokot ki leverni akart.
Nyugattól kért egy kis segítséget,
Segítség helyett jöttek szép szavak.
Az árulás vagy piszkos üzlet-érdek,
Melyik nagyobb, bűnlista tudja csak.
Tudjátok meg, itt nincs excuse vagy pardon,
Bűnös agyatok bármit kieszel:
Mért halt hiába értetek a harcos
Kovácsy Laci s annyi sok ezer?

Major Tibor

„FELSZABADULÁSUNK” MARGÓJÁRA!

1945. április 4-én teljessé vált az ország területének szovjet katonai megszállása. *Leigázott ország lettünk.* Ez az alapvető tény és ez a mérce. Ez a nyers igazság! Minden más rege a „felszabadulásról” csupán takargatása, elkendőzése ennek a nyers igazságnak. A szovjet haderő, amely ötven esztendővel ezelőtt, 1956-ban egy felkeléssel megnyilvánuló népakaratot torolt meg véres leverésével, 1945-ben nem a felszabadítás, hanem hódítás szándékával jött és maradt a magyarok országában.

F. P. Iszakov – J. Ny. Kulkov „A Szovjetunió külpolitikája a Honvédő Háború éveiben” című tanulmányukban az olvasható, hogy a Szovjetunió Állami Honvédelmi Bizottságának 1944. október 27-i határozata kötelezték a II. Ukrán Front Katonai Tanácsát, hogy világosítsa fel a magyar lakosságot, hogy a szovjet hadsereg *„Magyarország területére nem azzal a céllal lépett, hogy valamilyen részét elcsatolja, vagy a fennálló rendszert megváltoztassa, hanem csupán a katonai szükségszerűség miatt, nem mint hódító lépett be, hanem mint a magyar népnek a fasiszta német iga alóli felszabadítója.”*

A tanulmányból az is kiderül, hogy a II. Ukrán Front politikai vezetése a magyar lakosság számára 12 millió 345 ezer 600 példányban terjesztette a Szovjet céltudatos hazugságait.

A Szovjetunió minden világpolitikai hadmozdulata, diplomáciai vagy propaganda-erőfeszítése csak arra irányult, hogy a legigázott százmillió közép-kelet-európai ember és egész sor valamikor független állam felett fenntartsa uralmát. A cél érdekében gyilkolt és rabolt. Öntötte az emberi vért, pusztította az emberi életet. *Tiszta meggyőződéssel még az sem beszélhet felszabadulásról a magyarok országában, aki ilyen vagy olyan okból a Vörös Hadsereget mint felszabadítót várta. Aki 1945. április 4-ét felszabadulásnak nevezi, az sem erkölcsileg, sem politikailag nem beszámítható.*

Ha egy népről – mint olyanról, amely a kommunizmust elutasítja magától – beszélni lehet, az csak a magyarság lehet, amely nemcsak 1919-ben, 1945-ben, de 1956-ban is a legmerevebb álláspontot foglalt el a bolsevista barbársággal szemben. Valamikor a kohnbélai zsidó terror idején egy törékeny, de erős lelkű magyar hölgy, Tormay Cecília írta: *„ Terror nincs, csak gyávaság van!”* Idekint a nagy szabadságban terror nincs, csak gyávaság van mégis. „Az Isten szerelmére” – szajkózza a gerincét tört magyar –, „ne védjétek szüntelen a magyarságot, az 1945 előtti időket. Bele kell nyugodni Trianonba, éppen úgy, mint a magyarság háborús bűnösségének elméletébe.”

Körülbelül ez a szellemi és erkölcsi skálája azoknak a megnyilatkozásoknak, amelyek némelyek erkölcsi és magyar nívóját jelzik.

A magyar emigráció túlnyomó részének az a végzete, hogy a világtörténelem legnagyobb emigránsától, Kossuth Lajostól nem tudta megtanulni, hogy *az emigráció nem talpnyalás, hanem oppozíció.* Ellenzék az otthoni uralkodó rendszerrel, de oppozíció a befogadó haza külpolitikájával szemben is – mindaddig, amíg az érdekből vagy önzetlenül nem kényszerül abba a helyzetbe, hogy megsegítse a magyar ügyet, amelyért – gondoljunk a két trianoni békediktátumra – sokkal nagyobb mértékben felelős, mint saját magunk.

El kell olvasni Kossuth Lajos „Iratai”-t, hogy valaki megértse, hogy csak az elvek szilárd megvallása alapján lehet az idegen hatalmakkal tárgyalni. Kossuth Lajos kertelés nélkül megmondta nézeteit Louis Napóleon hercegnek, az olasz királynak, Cavournak, cikkeiben a nagyhatalmú Bismarcknak is, mert a jellemes nagy magyar tudta, hogy csak így lehet szavukon fogni a nagyhatalmakat és belekényszeríteni őket abba, hogy tettekkel is bizonyítsák mindazt, amit a fórumokon hirdettek, hazudtak, farizeuskodtak.

A közvéleményt formáló intézményekben, sajtóban, televízióban, rádióban világszerte soha nem látott propaganda folyik ma is a meghalt és régi formájában feltámaszthatatlan hitlerizmus, főként annak kommunistaellenes jellege ellen. Mintha a nemzetiszocializmus vezére ma is élne, ő az első számú közellenség. Ő üvöltöz a filmekben, az ő KZ-jeiről jelennek meg könyvek, regények és úgynevezett „dokumentációk”. *De ki beszél a sztálini KZ-kről amelyekben legalább tízszer annyi embert pusztítottak el a bolsevisták? Ki szól Rákosi Mátyás és Kádár János kommunista diktatúrájának magyar véres börtöneiről, a kivégzett „háborús bűnösök”-ről, az 1956-os szabadságharcos ifjúság akasztófáinak erdejéről?* Mintha a földgolyóbis tengelyévé vagy a mérleg nyelvévé változott volna egy idegen világkisebbség diktatúrája. A núbiai magyar nyúl, előttük hasra esett emigráns, a gerinctelen ember az ő legjobb szövetségesük.

Elég volt abból a Free Europa-szellemű emigráns talpnyalásból, lapulásból és idiotizmusból, amely a néphalál, a tömeggyilkosság, jogtiprás láttán mindig azzal vigasztalta magát, hogy majd az Egyesült Államok odaüt az asztalra! Ígérték a nagy leszámolást, a Voice of America és a Free Europa üres rikoltozásait a drótsövényeken és aknamezőkön át. *Uszították népünket ellenállásra, forradalomra és csalták meg a magyarságot még az 1956-os szabadságharc vérbefojtásának napján is, amikor Árpád fejedelmünk késői gyermekei véresen rogytak össze a pesti aszfalton!*

Az 1956-os népfelkelés, a magyarok szabadságharca a két nagyhatalmi pólusra épített világpolitika Európa-ellenes magatartása miatt elvérzésre volt ítélve. Azok a nagyhatalmak, amelyek a második világháború után a maguk győztes helyzetében elvették Európától a „minden nemzetet megillető” önrendelkezést és szabadságot, és darabokra törték az előző évszázadok egységképződményeit, sem az egyiket, sem a másikat nem fogják visszaadni. A magunk kárpát-medencei helyzetében, a békediktátumok igazságtalanságai elleni kemény küzdelmünkben, ma sem ismerünk alkalmasabb közjogi tanítást, mint amit erre a tájra vonatkoztatott érvénnyel a Magyar Szent Korona tana mond mind közhatalom, mind pedig a szervezett államhatalom uralmát erkölcsi tartalommal megtöltő jog eredetére.

Az 1956-os szabadságharc óta a magyar ügy iránt a világ közvéleményének osztatlan szimpátiáját láttuk megnyilatkozni, de csalódással tapasztaltuk, hogy a szabad világ hatalmainak diplomáciai akciói soha nem irányultak a Szovjetunió illegális kelet-európai hódításának eliminálására, a leigázott nemzetek – köztük a magyar nemzet – önrendelkezési jogának visszaállítására. A magyar szabadságharc cserbenhagyásával azokat a történelmi alkalmakat, amelyek lehetőséget nyújtottak volna a kelet-európai kommunista diktatúrák felszámolására, elmulasztották.

„Visszatekintve az eseményekre, ma is csak azt mondhatjuk, hogy Magyarország elleni szovjet agressziót a világ nem fogadja el, ez ma is elképzelhetetlen. Mert álnok hitszegés történt egy szabadságra vágyó bátor nép könyörtelen elnyomására. Magyarország örökre a szabadságvágy klasszikus szimbóluma lesz. A történelem talán bebizonyítja, hogy a szabad világ igenis beavatkozhatott volna és megszerezhette volna a magyaroknak a hőn áhított szabadságot. De itt nálunk a Külügyminisztériumban senkinek sem volt meg a tehetsége vagy fantáziája arra, hogy utat mutasson.” – írta *Robert R. Murphy* a „Diplomat among Warrios” (Doubleday and Co. N. Y. 1964) című emlékiratában, aki az 1956-os szabadságharc idején az Egyesült Államok Külügyminisztériumának harmadik számú embere volt.

A szabad világ vezető hatalmainak, elsősorban az Egyesült Államok programtalansága és a politikai akciókra alkalmat adó történelmi pillanatok elmulasztása és gyáva meghátrálása csökkentette a magyar szabadságharc ügyét lelkesen támogató kis- és középhatalmak akciókészségét. *A spanyol katonai segítség megakadályozása az ’56-os szabadságharc történelmének legnagyobb szégyene.* Így történhetett, hogy a magyar ügy gyakorlatilag megszűnt az Egyesült Nemzetek állandó napirendi pontja lenni, és hogy a kommunista kormány delegációját is ellenkezés nélkül elismerték az Egyesült Nemzetek szervezetében. Pedig a világ felrázott lelkiismerete hajnaltól éjszakáig felrajzott izgalommal leste, mi lesz ebből az ’56-os égig csapó lángolásból.

Egy évre rá, 1957-ben, a világ minden vezető lapja és rádióállomása cikkekben, TV-adásokban idézte az októberi eseményeket és emlékezett a letiport szabadságharc 27 000 főnyi áldozatára: újabb 2 év múlva már csak 1-2 nyugat-európai napilap szentelt vezércikket a magyar csodának. A TV-adók már kihagyták műsorukból a körúti harcok megrázó képeit. 1960-ban már csak a bécsi *Die Presse,* a párizsi *Figaro* és a londoni *Daily Mail* emlékeztek vezércikkben a szabadságharcról, egyéb komoly amerikai és európai orgánumok megelégedtek néhány sornyi glosszával a napi hírek rovatában. 1970-től már egyetlen nagy európai vagy észak-amerikai lap sem közölt vezércikket a magyar október emlékezetére. Az idő tovarobog felettünk. A történelem útja is ez. Világesemények rétegződnek egymásra az idő folyamán. A legalsó rétegek sorsa az elfeledés.

Mi nem akarunk felejteni! Nem felejtjük az UNO különbizottsága megállapítása szerint is azt a 27 000 hősi halottat, 193 000 menekültet és 50 000 Szibériába hurcolt fiatal magyart, akiknek fele se tért vissza.

Az 1945-ös „felszabadulást” követő nemzetirtás hajnalán, amikor a patkányok forradalma lett úrrá Magyarországon, *a magyar nép az 1945-ös választáson ország-világ előtt világossá tette, hogy nem kér az ilyen „felszabadulásból”, és 5 millió szavazópolgárának 83 százaléka nem kívánja a kommunista párt uralmát.* Ez a 83 százalékos antibolsevista akaratnyilvánítás volt a válasz arra, ahogy a „felszabadítók” és a kommunista pár zsidó négyes fogata bemutatkozott a magyarok országában. Az idegen söpredéken kívül, amelyet a szovjet megszálló hozott magával s ültetett mint végrehajtót a nemzet nyakára, nem akadt védelmezője ennek a „felszabadulás”-nak. Ez volt az *első népfelkelés,* hogy a moszkvai kommunista diktatúrát lerázza magáról.

E tény volt a legnagyobb érték az 1945-ös népfelkelésben.

Kerecseny János

Az én zászlóm

Jelképére e szörnyű kornak:
Rongyokból varrtuk tricolornak
Piros-fehér-zöld rongya mégis
Felmagasló, hatalmas Égig…

Egekbe rontó büszke fáklya
Egy egész ország: Mátra, Tátra,
Dunántúl és Erdély határa:
Szent István Urunk koronája.

Keresztény hitünk tüze-lángja
És büszke múltunk hős szablyája,
Mit most gazok temettek a sírba
Mind, mind e szent rongyokra írva…

Ha nézem: szilaj erőt kapok:
Nyomban csatakürtöt kongatok!
És mikor magasra emelem
Érzem: népem összeterelem.

E zászló hívja, inti őket:
Az esküt bontó pártütőket.
Hazát és királyt tagadókat,
A szent Keresztet elhagyókat.

E zászló: az én hazám maga.
E zászló: az Úristen szava,
Amely betölt Földet és Eget,
Dicső lobogónk! Győzünk Veled!

A föld hiába nagyot forgott:
Én nem hagyom el e szent Rongyot!
Nem hagyom el! Csak vele Élek!
Halok. Csak érette zenélek…

Mert tudom, hogy egy fennkölt napon
Diadallal lobogtatom
És Égi-jelre, szent Hívásra
Hazaviszem – Feltámadásra!

(Stuttgart, 1948 január)

Dobszay Károly

MÁRCIUS ÜZEN!

Forradalom, nagyszerű nemzeti forradalom volt ebben az országban 158 évvel ezelőtt. Szélsőséges, jobboldali fiatalemberek csinálták, éhenkórász, foglalkozásnélküli tekergő jogászok, lakatosok, péksegédek és katonák. Grófok és parasztok. Csavargó diákok és dilettáns politikusok, akik képesek voltak tüntetőleg zsinóros magyar ruhát ölteni, szakállt és bajuszt viselni csak azért, hogy magyar voltukat külsőségekben is megmutassák.

Idegen nyelv és idegen akarat uralkodott, idegen magtárakba gyűlt minden magyar termés és minden munka hasznát idegenek tették zsebre. Ezek a megrendszabályozhatatlan izgága emberek – köztük valami Petőfi, meg Vasvári s hasonló alakok – nem tudták tétlenül nézni, hogy a fajtájukhoz tartozó csak másodrendű állampolgár lehet saját hazájában.

Nem tudták tétlenül nézni, hogy a magyar munkás és a magyar paraszt élete, ereje, becsülete, asszonya és minden kis vagyona védtelenül kiszolgáltatott játékszer, szabad zsákmány legyen telhetetlen étvágyú idegenek szemében.

Ezek a hóbortos álmodozók felzaklatták az ifjúság nyugalmát, napról napra lázítottak, tűntettek, fegyvert fogtak s a végén meghaltak a hazájukért.

Forradalom, ragyogó nemzeti forradalom volt ebben az országban 50 évvel ezelőtt. Szélsőséges, jobboldali fiatalemberek csinálták, éhenkórász diákok, lakatosok, segédmunkások, mert nem tudott belőlük janicsárt nevelni a világtörténelem leggonoszabb terrorhatalma. Ezek a megfélemlíthetetlen sihederek – köztük valami Pongrátz meg Dudás nevű lumpen elemek (így mondták harminc éven keresztül) – nem tudták tovább tétlenül nézni, hogy rabszolgát csinál belőlük az elnyomó idegen hatalom, karöltve a gyakran még brutálisabb, magát magyarnak hazudó idegenlelkű kiszolgáló siserehaddal.

Ezek a pimasz kamaszok puszta kézzel vagy benzines palackokkal nekimentek a világ legnagyobb hadseregét reprezentáló páncélszörnyeknek és a végén jeltelen sírokban kötöttek ki, arccal lefelé fordítva. De nem alkudtak!

Ezelőtt tizenöt évvel nem volt forradalom ebben az országban. „Tetszettek volna forradalmat csinálni az urak!" – de urak sohasem csinálnak forradalmat. Tősgyökeres kommunisták vagy azok leszármazottjai összeültek egy kerekasztalhoz és megtervezték az évszázad legnagyobb szélhámosságát, amit aztán rendszerváltozásnak neveznek azóta is. Ezek az elvtársakból hirtelen urakká vedlett gazemberek a magyarság háta mögött újraosztották a lapokat és az összeharácsolt vagyonokat, szétültek különböző pártokba – elvégre demokrácia van –, s azóta is az ő zsebükben csörög a magyarság verejtékének aranya. Először valami Antal nevű hétpróbás úriembert tették meg kirakati bábunak. Őt aztán már nyíltan követhette a régi jó vörös világ törpelelkű verőlegénye, természetesen népakaratból. Aztán ismét nemzeti színekben bohóckodó társaság intézte az ügyeinket, az önjelölt, ezerszer lelepleződött, de magukat nélkülözhetetlennek tartó álnemzeti percemberkék kedélyes asszisztálásával, majd a változatosság kedvéért jöhettek vissza megint a kommunisták. És ez így fog menni az idők végeztéig … gondolják…

Idegen akarat uralkodik most is ebben az országban. Egy láthatatlannak tűnő, de nagyon is körülhatárolható kisebbség gátlástalan tobzódásának vagyunk kiszolgáltatva. Minden más csak szemfényvesztés…

És most figyeljenek ide mindazok, akik az utóbbi tíz esztendőn keresztül hazafiságot hazudtak különböző hazafias szobrok talpazatairól. Figyeljenek ide mindazok, akikből zápor módjára fröcskölt széjjel a nemzeti gondolat, terebélyes nemzeti lobogók árnyékában, miközben vörös nyál csordult a szájuk szélén: Március üzen! Azt üzeni, hogy ebből a zászlólobogtatásból, ebből az alkalmi magyarkodásból, ebből a narkotizáló, puha, üres és nyúlós hazafiságból elég volt!

Hallgassanak ide azok, akik a dolgozó magyar nép felszabadításáért küzdő Kossuth Lajosból szabadkőműves szentet, a fajtájáért lángoló Széchenyi Istvánból világpolgárt, s a szabadságharc élethalálküzdelméből csiklandós operettet hamisítottak.

De hallgassanak ide azok is, akik 1956-ból valami reformkommunista próbálkozást akartak itt fabrikálni az utóbbi években, a szentekké maszkírozott Nagy Imrével, Maléterrel meg a Sztálin-díjas írócskáikkal. Hallgassanak ide, mert október is üzen. Azt üzeni, hogy egyszer és mindenkorra – takarodjanak!

Mert itt állnak újból ugyanazok: éhenkórász, foglalkozásnélküli tekergő jogászok, lakatosok, péksegédek, munkanélküliek és diákok. Ezerszer becsapott nincstelenek… Itt állnak megöregedve és becsapva a valódi forradalmárok, az egykori pesti srácok. Itt állnak és számonkérik az utóbbi tizenöt esztendőt. Számonkérnek minden elkótyavetélt magyar életet. Minden letagadott, elárult tehetséget, minden darab elcsalt, ellopott földet, minden megfertőzött, szétzüllesztett családot, minden meghasonlott, kettévált lelket…

A föld alól kísérteties dörömböléssel kérdezik a jeltelen sírokba taszított magyarok ezrei: bennünket mikor fognak végre a minden ember fiának kijáró tisztelettel eltemetni?

Ne papoljon itt addig senki megelégedve, amíg ugyanaz a önkiválasztott réteg dönt jó és rossz, élet és halál fölött...

Számonkérünk és számbaveszünk mindent, hogy tisztán lássuk: ki tartozik s kinek tartozunk ...!

A múltba szédítő hazafiság iparengedélyes ünneplői és bérszónokai takarodjanak! Takarodjanak a nemzeti érzést üzletnek tekintő kufárok. Mert – szégyen és gyalázat – a 158 évvel ezelőtti követelésekből ugyanúgy nem valósult meg semmi, mint az 50 évvel ezelőtt vérrel megpecsételt óhajokból. Mindössze annyi történt, hogy a géppisztoly terrorját a csekkönyv terrorja váltotta fel… Mindkettő mögül ugyanazon arcél vigyorog a megbénított magyarság szemébe – mert teheti…

Ezt üzeni március! És figyelmeztet:

„…lészen csillagfordulás megint és miként hirdeti a Biblia: megméretik az embernek fia s ki mint vetett, azonképpen arat…"

Marschalkó Lajos

A RÓMAI SZÁZADOS

A Magyar Március 1946 óta nemcsak a szabadságharcot jelenti nekünk, hanem miként az 1849-es és 1956-os október, a mártíromságot is. 1946 március 12-én végezték ki Szálasi Ferenc Nemzetvezetőt.

1944. október 15-ig, a Horthy-árulás napjáig voltunk, akik bár jobboldalon álltunk, nem tartoztunk se fanatikus, se lelkes hívei közé. Ha mindenben egyet is értettünk Vele és mozgalmával, a stíluskülönbség árnyalatai itt-ott tartózkodásra kényszerítettek. Igaz, nem tartoztunk azok közé sem, akik a hatalomátvétel után vadul törtettek a Mozgalom felé, hogy túlkiabálják magát a Nemzetvezetőt is és letapossanak, kikönyököljenek minden régi hungaristát, minden sokat áldozott és szenvedett mozgalmi harcost. Az emigrációban is sokszor akadnak ilyen neofiták, akik ki akarják sajátítani Szálasi Ferenc nevét és elő akarják írni mindenkinek, hogy milyen mértékben legyen hungarista, jobboldali, kivel barátkozzék, kivel levelezzék, mit írjon, mit mondjon.

Vagyunk azonban sokan, akik a római századossal tartunk, aki már csak a keresztfa alatt mondhatta el: „Bizony, Istennek fia vala ez!" És én úgy hiszem, ez volt a legőszintébb megtérés. Mert a névtelen római centurió nem akkor állt Krisztus követői közé, amikor még a pálmaágak lengedeztek és a nép örömujjongása s az égi hatalomátvétel reményei kísérték a jeruzsálemi utcákon, hanem akkor, amidőn meglátta Őt a halál dicsőségében.

Sokan mi is csak 1946 március 12-én mondottuk el: „Bizony, igaz magyar vala ez", s azt hiszem, ez nagyobb csoda, mintha valaki azért követte, mert állást, hatalmat vagy bármit kapott tőle. A római impérium büszke katonája, a hatalom részese és hordozója, akkor térdelt a keresztfa elé, amidőn már a Megfeszített palástjára is kockát vetettek, amidőn már nem volt hatalma és nem adhatott semmit.

1946. március 12.

Szálasi Ferenc életének és mártíromságának az a legtisztább csodatétele, hogy halálában egyesíteni tudta maga mellett a régi ellenfeleit, az otthoni nemzetet, a száműzötteket, legalábbis az idealistákat. Magát a Nemzetet. És még azt az idegen, francia újságírót is, a modern kor római századosát, aki azt írta a mártírhalál nagy drámájáról:

„Gránit! Maga az emberré lett gránit. Gránit marad akkor is, amikor elhalad három kivégzett miniszterének holtteste előtt. Egyenletes biztos léptekkel megy a halál felé. Azután csak egyetlen gesztus, egyetlen mozdulat: odahajol a feszülethez, amit a fiatal pap nyújt fel ajkaihoz, hogy megcsókolja. És meghal anélkül, hogy egyetlen izma is megrezzenne, vagy a szemében ott ülne a félelem, vagy hogy nyelvével megérintené ajkait. A hóhér feltépi mellén a zöld inget és egy érem reszket a mellén néhány pillanatig. 15 óra 30 perc..."

S a római centurió már az ő szavaival mondja:

„Nagypéntek nélkül nincs feltámadás!..."

Alföldi Géza

SZÁLASI FERENC NYOMÁBAN

Burghausennél, a bajor-osztrák határon hatalmas köd úszik az Inn fölött. A bajor határőr ennek megfelelően elég mogorva, amikor az útlevelemet átnézi és megérdeklődi, hogy az autó papírjai rendben vannak-e.

Az osztrák határőr azonban annál beszédesebb. Odajön a kocsihoz, amikor látja, hogy ki akarok szállni:

– Maradjon csak nyugodtan azon a két kiló kábítószeren, amin ül, a papírokat majd lepecsételem anélkül, hogy ki kellene szállnia.

Biztosítom, hogy nem két kiló kábítószert csempészek, hanem négyet, mire vidáman visszajön a papírokkal, bekönyököl az ablakon és megérdeklődi – nagy udvariasan –, hová utazom.

Megmutatom nemzetközi újságírói igazolványomat és mondom, hogy Mattsee-be.

– Elhagyott kis fészek, nyáron szép a strandja, de ilyenkor fürdeni?

– Nem fürdeni megyek, riportra, mond magának ez a név valamit: Szálasi Ferenc?

Nem gondolkozik, hanem azonnal válaszol.

– Hogyne. Magyarország kormányzója volt, aki mellettünk harcolt. Kivégezték.

– Ő élt Mattsee-ben.

Mire elérem Mattsee-t, gyönyörű őszi nap ontja a fényét a kis falura és a tóra az égről.

Leellenőrzöm az emlékezőtehetségemet és mintha tegnap jártam volna itt, kanyarodom be a templom mellett a tó felé, hogy felkeressem azt a szállodát, helyesebben „Gasthaus”-t, ahol 1945 áprilisában Magyarország utolsó törvényes államfőjével többször találkoztam.

Ugyanott állok meg, a templom, helyesebben a temetőkert kőfalánál, ahol 1945 áprilisában a kocsink mindig állott.

Furcsa érzés annyi idő után újra belépni a vendéglő kis szobájába, ahol háromszor is ebédeltünk együtt Szálasi Ferenccel és feleségével.

12-15 négyzetméteres kis helyiség. Az ajtóval szemben lévő falon négy cintányér s az öreg óra, amely akkor is ezzel az unalmas egykedvűséggel kotyogott a falon, mint ma.

Az öreg, sötétzöld cserépkályhába gyéren ég a tűz. A négy asztal leterítve, az egyiknél egy idősebb osztrák üldögél és sörözik.

Feje fölött ugyanaz a régi két kép; a medvevadászat és a farkasok támadása a jégbe beszakadt kocsi ellen. A három fehér égő a mennyezeten ugyancsak régi ismerős.

A kiszolgáló kisasszony udvariasan érdeklődik, hogy mit kívánok.

Reggelizni.

Míg a reggelimet kitálalja, nagyon nézi a kabáthajtókámon lévő jelvényt. Visszamegy a konyhába s kisvártatva egy idősebb asszony jön az ivóba.

Üdvözöl. Odajön az asztalomhoz, megigazgatja a terítőt és közben, látom, nagyon nézi a jelvényemet.

Egyszerre felderül az arca s mosolyogva megszólalt:

– Ezt a jelvényt ismerem!

– Honnan?

– Mikor Szálasi Ferenc – hibátlanul mondja a nevet! – itt lakott, akkor láttam.

– Tudja, ki volt Szálasi Ferenc?

– Hogyne. Magyarország kormányzója. Idemenekült a kíséretével az összeomlás előtt. Nagyon jól emlékszem még arra a napra, amikor megérkeztek. Autókkal jöttek és nyomukban az amerikai repülők. Áruló kellett legyen köztük, vagy más valaki árulta el őket, mert addig nem is láttunk erre amerikai repülőket.

– Ki mondta magának, hogy ki volt Szálasi Ferenc? Előre jelezték?

– Nem. Három napig nem is tudtam, hogy milyen nagy úr lakik az első emeleten. Rendkívül barátságos ember volt, egyszerű, mindenkivel a legközvetlenebbül beszélt, mindenkivel kezet fogott. Nagyon kedves volt és a Frau Gizike is! Negyedik nap érkezett azután három német úr s azoktól tudtuk meg, hogy a vendégünk Magyarország kormányzója.

Sohasem mond Nemzetvezetőt, vezetőt, vagy bármi más megjelölést, de következetesen „Reichsverweser”-ről beszél.

– Maga is ismerte őt?

– Igen. Sőt, éppen ennél az asztalnál, amelynél ma ülök, ebédeltünk néhányszor vele, amikor itt egy barátommal felkerestük.

Megjegyzem, hogy itt-ott belsőleg átalakították a szállodát. Új a faburkolat, a lépcső, de egyébként minden a régi, még a padok is a tó partján.

Az asszony kimutat az ablakon.

– Igen, ott tartózkodott a tó partján a legszívesebben, üldögélt. Nézte a vizet. Nagyon csendes, nagyon szerény, nagyon jó és szép ember volt.

Megmutatom az asszonynak, hogy ott a harmadik pad volt a kedvenc helye.

– Igaz!

Megmutatom hol lakott, hol volt az esküvőjén délután az uzsonna. Az asszony boldogan igazolja, hogy jól emlékszem.

– Vissza tud még emlékezni egyes részletekre is? Elsősorban is, hogy élt itt Szálasi Ferenc?

– Mondtam már, szerényen, csendesen. Mindenki csak nagy szeretettel és sajnálattal emlékezik meg róla. Szegényt felakasztották.

– Milyen volt az étkezesük? Főztek részére külön?

– Nagyon egyszerűen éltek. Mi főztünk, azt ettek, amit kapni lehetett és csak igen szerényen pótolták magyar élelmiszerrel. Szálasi Ferenc ugyanazt ette, amit a többiek. A kíséretéhez is igen barátságos, helyesebben olyan volt, mintha az apjuk vagy idősebb bátyjuk lett volna.

– Tudja, hogy itt tartotta esküvőjét?

– Nagyon is jól emlékszem. Nagyon kedves asszony volt a felesége.

– Nemrégiben cikkek jelentek meg az osztrák lapokban, hogy az esküvője március elején volt?

– Tévedés, határozottan emlékszem, hogy április végén volt.

– Ha erre emlékszik, arra is kell emlékeznie, hogy az esküvői lakomán hogy terítettek? Ezüst vagy aranykészlettel? Mi volt az ebéd?

– Ezüst és aranykészlet? Nem igaz! A mi tányérjaink és étkészletünk voltak az asztalon. Az ebéd ugyanolyan, volt, mint máskor. Úgy emlékszem azonban, hogy délután, lehetett két óra, valahonnan ennivaló érkezett s akkor láttam az asztalon sonkát, sajtot, vajat és bort.

– Nagyon jól emlékszik. Mi érkeztünk Spittal am Pyhrnből és hoztunk nászajándékképen néhány élelmiszercsomagot.

– De a családja akkorra már elutazott.

– Erre is jól emlékszik, Ön tehát határozottan tudja állítani, hogy sem ezüstkészlet, sem aranykészlet nem volt és az esküvő április végén volt. Az asszony a leghatározottabban kijelenti, hogy emlékszik.

Elmondja, hogy Szálasi oly méltóságteljesen viselkedett, amikor az amerikai katonák elfogták, hogy nem mertek a közelébe menni, hanem úgy kísérték. Feleségét és kíséretét később vitték el.

Különös amerikaiak voltak, akik itt jártak, de még hányszor, és kutattak elrejtett kincsek után. Valaki elárulta, hogy a kanonok úr is elrejtett valamit s őt is zaklatták. Később tudtuk meg, hogy itt volt a magyar Korona és az első magyar király jobb keze.

Hiába kérdezem, hogy mi volt „különös” az amerikaiakon; megmarad a „különös” jelző mellett, amikor nyíltan megkérdezem, hogy zsidók voltak-e, akik a kincseket keresték és kíséretét, magát elvitték.

Hiába vagyunk ketten, nem mer határozott választ adni. Fél, még mindig fél. Sokkon kellett átmennie.

– Hát igen, zaklattak bennünket is, feldúlták az egész épületet, faggattak, hogy nem tudok-e a kincsekről. De én nem tudtam, mert nem is volt.

Befejeztem a reggelimet, búcsúzom azzal, hogy ebédre visszajövök. Bemegyek a templomba, ahol Szálasi Ferenc esküvője volt.

Aztán átvágok az országúton, hogy felkeressem Strasser kanonok urat.

Idősebb asszony fogad, a konyhából jön, a főzéstől.

Megmondom, hogy újságíró vagyok és a kanonok úrral szeretnék beszélni.

Pillanatokkal később nyílik a konyhaajtó, kirohan rajta egy fekete juhászkutya s tisztesség dolgából komolyan megugat.

A kanonok úr azonban megnyugtat, hogy nem harap, csak ugat.

Strasser kanonok úr bevezet híressé vált szobájába, ahol a pamlag áll, amely alatt egykor a Szent Korona rejtőzködött.

– Néhány kérdésem lenne kanonok úrhoz. A Szent Korona elrejtésének körülményeit ismerem, így nem ez érdekel, hanem sokkal inkább néhány olyan megjegyzés tisztázása, mely állítólag Öntől származik.

– Kérem, állok rendelkezésére. Kérdezzen.

– Kanonok úr, a két cikkben két állítás szerepel, mégpedig, hogy Szálasi Ferenc esküvője március elején volt s utána néhány nappal Önhöz áthozták a királyi vár étkészletét egy ládában, Ön e két lapban megjelent nyilatkozata szerint onnan tudta meg, hogy kicsoda Szálasi Ferenc, hogy amikor az esküvői ebéden részt vett, ott magyar koronás, díszes ezüstkészlettel terítettek.

– Kérem, én újságíróval nem beszéltem, csak azoknak a magyar uraknak mondtam el részleteket a Korona és a Szent Jobb elrejtésének s megtalálásának történetéből, akik az emléktábla leleplezésén itt voltak és eziránt érdeklődtek.

– Kanonok úr tehát ezeket a nyilatkozatokat nem a két lap újságíróinak tette, hanem az ünnepséget rendező magyar uraknak?

– Igen!

– Kanonok úr tehát nem adott nyilatkozatot a két lap munkatársának?

– Nem! Miért?

– Azért kanonok úr, mert ilyen nyilatkozatot Ön nem tehetett, hiszen Önnek kell a legjobban tudnia, hogy Szálasi Ferenc esküvője április végén volt, tehát, ha Önnél március elején leadták az étkészletet tartalmazó ládát, úgy nem teríthettek azzal április végén. Másodszor: az ebéden nem tudom mi volt a teríték, mert nem voltam ott, de délután ugyanazzal a terítékkel ettem uzsonnát és az a hotel tulajdonosnője szerint a hotel étkészlete volt.

– Én a terítékről nem beszéltem, csupán arról, hogy láttam ilyen étkészletet és hogy részt vettem az esküvői ebéden. Szálasi Ferenc édesanyja is ott volt. Igen előkelő, kedves idős dáma. Ők korán elmentek és nem sokkal később magam is.

– Kanonok úr tehát ismerte mint pap is, Szálasi Ferencet?

– Igen, majdnem mindennap beszélgettünk. Rendkívül közvetlen, kedves, nagy tudású és jóságos ember volt. Képtelennek tartom erkölcstelen tettekre és bűnözésre.

– Mi a véleménye Önnek mint magánembernek és papnak Szálasi Ferencről?

Strasser kanonok úr egész elérzékenyülten válaszol:

– Csak azt tudom mondani, hogy nagyszerű ember volt, mélyen vallásos és tudatos katolikus. Mindenkor nagy tisztelettel gondolok rá vissza.

– Volt kellemetlensége kanonok úrnak a Korona és Szent Jobb elrejtése miatt?

– Sokat faggattak. Először tagadtam, hogy tudnék a dologról, de azután beszélnem kellett, mert valaki elárulta ez egész ügyet. A ládákat éjszaka teljesen megbízható emberek hozták át. Így nem tudom ki árulhatta el azok rejtekhelyét. Egyébként a salzburgi amerikai katonai parancsnokság megbízottjai mindenkor igen udvariasak voltak, csupán a Wiesbandenből érkezett különös amerikaiak, akik azután valósággal kilopták a salzburgi katonai parancsnokság területéről a Koronát, voltak durvák, erőszakosak.

– Tudja kanonok úr, hogy a koronát elvivő csoport csalással jutott a Korona birtokába és hogy e csoport vezetője Himmler Márton volt, egy amerikai állampolgárságú, Magyarországról anyagi bűntettek, sikkasztás miatt kiszökött zsidó?

– Nem tudom, csak azt mondták később a salzburgiak, hogy a wiesbadenieknek nem volt joguk a Korona elvitelére.

– Kanonok úr tudomása szerint ki árulta el a Korona rejtekhelyét az amerikaiaknak?

– Pajtás ezredes, a koronaőrség parancsnoka akkor, amikor pisztolyt szegeztek a fejének.

– Kire emlékszik még, kanonok úr, Szálasi Ferenc és feleségén kívül? ▶

▶ – Nevekre nem emlékszem, csak azt tudom mondani, hogy mind kedvesek, rendkívül udvariasak és szimpatikusak voltak. Igazi urak! Szálasi Ferencre mindenkor mint példaszerű katolikusra és ritka jószívű, igazságos, kedves, bölcs és jó emberre emlékszem vissza.

– Nem tudok mást mondani, minthogy Szálasi Ferenc szerény, nagyszerű ember volt és igen aggódott a Szent Korona és a Szent Jobb sorsáért. Azért is segítettem neki addig, amíg tudtam.

A kanonok úr fekete juhászkutyája látogatókat jelez.

Nem akarom a kanonok urat tovább fenntartani, búcsúzom.

Búcsúzásul is Szálasi Ferencre tereli a szót.

– Igen nagy kár, hogy kivégezték. Kiváló, derék ember volt.

Bemegyek a templom melletti dohánykereskedésbe és cigarettát vásárolok. Beszédbe elegyedem a tulajdonossal, szóba kerül Szálasi Ferenc és az itt élt menekült magyarok. Mint még sokan, akikkel Mattsee-ben beszéltem, csak a legnagyobb elismeréssel beszél Szálasi Ferencről és kíséretéről. Mattsee büszke arra, hogy egyszer Szálasi Ferenc, magyar kormányzó itt töltött egy-két hetet.

Mielőtt elhagynám Mattseet, mégegyszer kiülök arra a padra, ahol három nappal az amerikaiak bevonulása előtt délután egytől este félhétig ültünk hármasban. Középen Szálasi Ferenc, jobbról Temesváry László és balról én. A másik padon Temesváry László felesége és Szálasi Ferencné beszélgettek.

Több mint öt órán át csak Szálasi Ferenc beszélt. Végigment az életén, lemérte minden tettét, s befejezte nagy önvallomását azzal a felejthetetlen mondattal:

– Ma sem tennék másként!

Ülök a padon, a hullámok bőszen csapkodják a partot. De tisztán hallom Temesváry László szavait, amint rá akarja venni Szálasi Ferencet, hogy meneküljön.

Szálasi Ferenc azonban hajthatatlan. Végig akar menni az úton.

Nem és nem akar menekülni. Mindenki meneküljön, adja ki az utasítását, mindenkit felment a pártban tett fogadalma alól, mindenkit felment az esküje alól, de ő maga határozottan és nyugodtan várja a sorsát és halálát.

– De mire vársz, Feri? – tört ki Temesváry László a barát igaz aggodalmával. – Mit gondolsz, mi lesz Veled?

Szálasi Ferenc maga elé nézett, átnézett a tó túlsó partjára, ahol már az árnyak bújócskáztak a fák között, s úgy mintha valami filmtémáról, vagy kedves nyári élményről beszélne, válaszol:

– Ha az amerikaiaknak eszük lenne, nem tartóztatnának le, de mivel nincs eszük, lefognak tartóztatni. Ha az amerikaiaknak eszük lenne, nem adnának ki, de mivel nincs eszük, ki fognak adni. Ha az otthoniaknak eszük lenne, nem bántanának, de mivel nincs eszük, fel fognak, Laci, akasztani!

Hiába beszélünk együttesen és elszántan a menekülésről és igyekszünk elhatározását megváltoztatni, mondjuk el a teljesen előkészített menekülési lehetőséget, az SS egy vezetője látogatását Spittal am Pyhrn-ben, a készen álló repülőgépet, a menekülés anyagi biztosítását, Szálasi Ferenc csendesen mosolyog, vállunkra teszi a kezét és határozottan válaszol:

– Értsétek meg, nem menekülök! Köszönöm az aggódásotokat, de nem menekülök.

Temesváry László még valamit magyarázni kezd, de már csak szótöredékeket értek, mert Szálasi Ferencné hív, hogy menjek át hozzájuk.

Leülök melléjük. Mindkettőjük szeme könnyes.

– Mi újság, mit válaszolt Feri? – kérdezi Szálasi Ferencné. – Remélem, sikerült rávenniük, Géza, a menekülésre? – aggódik Temesváry Lászlóné.

Leverten kell válaszolnom, hogy nem menekül.

– Gizike, sajnálom, nem sikerült semmit elérnünk.

Szálasi Ferencné lehajtja a fejét:

– Tudtam. Nem volt még asszonynak olyan nászéjszakája, mint nekem volt. Feri kora hajnalig beszélgetett velem, amikor maguk Lacival elmentek és mindazt, amit ma maguknak elmondott, nekem is elmondta s kijelentette, hogy nem menekül. Akkor tehát maradunk! Isten legyen irgalmas mindannyiunknak.

Szálasi Ferencné törékeny alakjába mint láthatatlan óriási erő költözött volna bele. Feláll, belekarol Temesváry Lászlónéba, megfogja vállamat, s visszamegyünk hármasban a padhoz, ahol Szálasi Ferenc és Temesváry László ülnek.

– Feri, jó lenne, ha vacsoráznánk. Laciék előtt még hosszú út áll.

A vacsorát szótlanul fogyasztottuk el abban a helyiségben és annál az asztalnál, ahol ma ültem. Alig esett egy-két szó.

Mindenkit nyomott a jövő súlyos árnya. Csak Szálasi Ferenc magatartása volt változatlanul nyugodt.

Vacsora végén még vidáman megkérdezte: – Vajon, kiül ma a hintaszékekben, Laci? Azt sajnálom.

Szálasi Ferenc mint magánember egyike volt azoknak, akik elragadó, könnyed és vidám társalgásvezetése örökké emlék marad.

Temesváry Lászlóéknál néhányszor együtt vacsoráztam vele.

Már Magyarország Nemzetvezetője volt, amikor utoljára vacsoráztunk együtt négyesben Temesváry László budai lakásán.

Csak két kis gyertya égett az asztalon, mert az ablakot nem függönyöztük be. Az ablakból látni lehetett a nem messzire dúló csata fényeit. Az üvegeket néha durván rázta a légnyomás.

Szálasi Ferencnek Temesváry László nagy öreg hintaszékét kellett az ablakhoz állítani. Odaült a hintaszékbe s mi Lacival, odahúztuk az asztalt. Laci felesége megtérített s Szálasi Ferenc kedvünkért egy kis pohár kecskeméti barackot is – így ahogy írom, elkortyolgatott. Lassan, élvezettel és gondtalan gyerek hintázta magát a széken.

Háromszor is megzavarták a vacsorát, sürgős futárposta érkezett. Szálasi Ferenc elolvasta a jelentéseket és határozottan, gyorsan intézkedett. Hajnali négyig voltunk együtt.

Búcsúzáskor megköszönte a vacsorát, kezet fogott velünk:

– Azt hiszem, ez volt az utolsó nyugodt vacsoránk. Isten legyen velünk! Megtettük amit meg kellett tennünk, többet nem tudtunk tenni!

Ma mindaz a tenger emlék, amely Szálasi Ferenchez kötött, átviharzott bennem. Mintha ma lenne, hogy ülök az egri Koronában és vidám tisztek nem engednek lefeküdni azzal, hogy

– Ne menj még, Géza, jön Szálasi Ferenc, itt szolgál nálunk, egy fiatal tiszt. Érdekes ember, Téged bizonyára érdekel. Politizál.

Mintha ma lenne, hogy megismerkedem vele. Mintha Pekló Józsi bácsi most mesélné el Szálasi Ferenc új télikabátja történetét… Mintha Gizike most mondana el bűbájos apró történeteket „a Feriről". Mintha ma ülnék a Margit-híd lábánál lévő parkban és adnám, közvetíteném a betiltott párt tagjainak az utasításokat csakazért is a Magyar Nemzet lapjai közé hajtogatva.

Mintha ma történne, hogy Temesváry Laci izgatottan jön le a Seewirt első emeletéről, húz félre a tó egyik padjára, s avat be nagy titokba, hogy itt a Korona. El kell rejteni. Egyesek azt tanácsolták, a koronát aranyművessel darabokra kell fűrészeltetni, mert így jobban elrejthető, Szálasi azonban nem enged a Koronához nyúlni.

– Azt tanácsoltam, hogy vigyük át a Koronát Spittal am Pyhrn-be. Ott a kolostorban elrejthetnénk és a csendőrség, amely a Nemzeti Bank vagyonát őrzi, az aranyat, megbízható. – mondotta T. Laci.

Mikor visszautaztunk Spittalba, ki is néztük a helyet, hová lehetne a Koronát elrejteni, de azután az egyik csendőr, aki otthonról, Törtelről jólismert, elmondta, hogy a hivatalnokok között olyan izgatás folyik, hogy az aranyat osszák szét egymás között és meneküljenek. Tehát a csendőrség még igen, de a tisztviselői kar egy része már nem megbízható.

Temesváry Laci szomorúan jelentette a helyzetet, de közben Szálasi Ferenc is átgondolta a tervet és veszélyesnek találta, hogy a Koronát a hosszú útra bármely erős kísérettel is, de elvigyük. Ausztriában akkor már SS egyenruhában vígan működött egy titkos kommunista partizán-szervezet s éppen e veszélyes vidéken kellett volna átvinnünk a Koronát.

Mintha ma történne, látom Lacit, ahogy szomorúan lejön a tópartra és mondja:

– A Korona itt marad és itt rejtik el.

Igen, ma úgy él bennem minden, mintha minden ma történne. Mintha ma ülne itt a padon Szálasi Ferenc és mondaná:

… fel fognak akasztani.

Lassan, csigalassúsággal húzok fel a dombokra a kocsimmal, hogy Salzburgba menjek. A dombtetőn megállok. Kiszállok a kocsiból. Alattam terül el Mattsee.

A tó partján lévő padot, ahol több mint egy órát ma ültem, eltakarja a templom tornya.

Egyetlen magyarral sem találkoztam 1956. október 15-én Mattsee-ben. Egyetlen „hívének" nem jutott eszébe, hogy egy csendes Miatyánkra illett volna e napon idezarándokolni.

Azért mégsem voltam egyedül.

Mindenütt találkoztam Szálasi Ferenccel.

– Derék, kedves ember volt… Tudatos katolikus… Szimpatikus… Urak voltak… Zúgja körülöttem az erdő.

S a ködevők, a soha nem nyugvók, a leverettetés után is küzdők, a „javíthatatlanok" kétségbeesett elszántságával köszönök vissza a lassan ködbe burkolózó Mattsee felé:

– Kitartás!

Jó hangosan mondom. De nem gondoltam, hogy az erdők is meghallják! De meghallották, és a tó, az erdők egyre elhalóbban, de százszorosan verik vissza a hangom:

– Kitartás!

A hangom? Nem, ez nem az én hangom! Ez egy Árnyék hangja. Egy örökre élő Halott hangja, aki visszaköszön!

– Kitartás!

S én boldogan, most már ordítva válaszolom!

– Győzünk!

És tudom, hogy győzünk!

Mert velünk a Szép, az Igaz és a Jó harcol örök szövetségben.

(1956. október 15.)

AZ IGAZSÁG VÉDELMÉBEN

– Exkluzív interjú Polgár Lajossal –

Polgár Lajos

Mint közismert, az izraeli illetőségű nácivadász Simon Wisenthal Központ a liberális zsidó sajtó hathatós támogatásával tavaly nyár óta háborús és népellenes bűnök vádjával hajszát folytat az Ausztráliában élő 89 éves Polgár Lajos ellen, anélkül, hogy bűnösségéről a legcsekélyebb bizonyítékot is felmutatták volna. A Szittyakürt tavaly szeptember-októberi számában már beszámoltunk életútjáról. Most a lap számára folytattunk beszélgetést a Nyilaskeresztes Párt egykori tisztségviselőjével.

Kérdés: *Mivel a hazai sajtó és média kivétel nélkül valótlanságok özönével árasztotta el az olvasókat személyeddel kapcsolatban, szeretnénk, ha a Szittyakürt olvasóinak tájékoztatására maga a legilletékesebb válaszolna azokra a kérdésekre, amelyek a körülötted kirobbantott botrányban felmerültek.*

PL: Végtelen örömmel olvasom a Szittyakürtöt. Nem is képzelitek, milyen hatalmas pofont adtatok zsidó vádlóimnak a *„Visszahozom a nyilaskeresztet*" című húsz évvel ezelőtt írt cikkem újraközlésével. A zsidók ugyanis főképpen azzal vádolnak, hogy Ausztráliában elbújtam és hatvan éven keresztül súlyos bűneim tudatában meg sem mertem mukkanni. Az igazság valójában az, hogy közel ezer magyar és angol cikkemben, sok előadásomban, mindig kiálltam a legtisztább magyarság, a Hungarizmus mellett.

K: *Mennyiben változott meg az életed, mióta elkezdődött az ellened való kampány és a liberális sajtó úgymond „sztárt" csinált belőled?*

PL: Az utóbbi időben elleptek a média képviselői, a televíziós állomások, újságok stb., mert az állandó gyilkosságok, földrengések és egyebek után kellett nekik valami más is, amiről írhatnak. Így hát elkaptak egy bujkáló fasiszta nácit, aki kínozta, gyilkolta a szegény ártatlan zsidókat. Az egyik cikkben egy zsidó nő tudósítása azt állítja, hogy a Hűség Házában, mint annak parancsnoka, én irányítottam a zsidók százainak kínzását és meggyilkolását.

K: *Hogy kerültél egyáltalán a Hűség Házába és milyen feladatokat láttál el?*

PL: Ami a Hűség Házában történt két hónapos szolgálatomat illeti, vádlóim a saját elképzelésük szerint vádaskodnak, közben nem veszik maguknak a fáradtságot, hogy az igazságot derítsék fel. A hatalom átvétele előtt két évig katonai szolgálatot teljesítettem, amikor a politizálás a katonáknak tiltva volt. Október 17-én a királyi várban, a Szálasi-kormány első ülése után Szálasi utasítására Beregffy honvédelmi miniszter ott helyben mentett fel a további katonai szolgálat alól. Minthogy nem akartam szerepet vállalni egyetlen minisztériumban sem, így Gera testvér jött hozzám, hogy vállaljam el Henney altábornagy helyét, aki Szálasi mellett mint országos munkarendvezető működött. Ezt már szívesen elvállaltam. Ekkor nyílt meg az eddig bezárva tartott Hűség Háza és első ténykedésem volt, hogy a pincében egy nappal azelőtt a Truczka házmester által fogva tartott hat zsidó átküldését a gettóba vagy a rendőrségre, elrendeltem. Ez a dolog a népbíróságon Gera testvér tárgyalásán említésre került velem kapcsolatban.

Én csak kétszer láttam zsidókat ott. Először, amikor Truczka hozott be hatot az én érkezésem előtt. Amikor megláttam őket – sértetlenül – a tűzifás pincében, azonnal elrendeltem eltávolításukat, és a megfelelő helyre való visszaküldésüket. A másik alkalommal, amikor beléptem Olaszi Sándor országos pártszolgálat vezetőnek az irodájába, ott láttam egy zsidó fiatalasszonyt az asztalnál kávét inni, cigarettázva. Félrevontam Olaszit és kérdeztem, mit keres ez a zsidónő az irodájában. Meglepő választ kaptam. A nő a gettóban szolgál, mint megfigyelő és egyben tájékoztató az ottani általános hangulatról. A Párt készen akart lenni egy Varsó-szerű zsidómaffia lázadás esetére. A nő beszámolója szerint nem volt okunk aggodalomra, mert a zsidók biztonságban érezték magukat. Mi annyira el voltunk foglalva a Budapestre beözönlő párttagok és menekültek megsegítésével és eligazításukkal, hogy még álmunkban sem jutott volna eszünkbe a zsidókkal kapcsolatos ügyekbe való beavatkozás. Ilyesmire akkor idő sem volt, mert az ország minden részéből menekülő testvérek százszámra jelentkeztek kihallgatásra a Hűség Házában, és a pincék alig voltak elegek légoltalmi feladatra az állandó riadók miatt. Bolond az, aki azt meri állítani, hogy abban az időben zsidó foglyokat tartottunk volna a pincében.

K: *Mit szólsz az ellened felhozott vádakhoz?*

PL: Ami engem illet, csak örülni tudok a körülöttem lévő zavargásnak, mert már nagyon bosszantott az a sok hazugság, amit a Pártunk két hónapos budapesti működésére rászórtak, különösen, ami a Hűség Házában történt, amelynek egyik fő mozgatója voltam. Azt hiszik ezek a hazudozó zsidók, hogy mi is azt csináltuk, amit ők gazemberkedtek hatvan éven keresztül.

K: *Mit tudsz a nyilasok által állítólag elkövetett, úton-útfélen szajkózott kegyetlenkedésekről és gyilkosságokról?*

PL: Jómagam a hatalom átvétele után október 18-tól december 24-ig nem egészen két és fél hónapot töltöttem el a Hűség Házában, ahova csak szállingózva jöttek hírek a visszaélésekről. Kétségtelen, hogy a hungarista hatalomátvételnek sajnos volt sötét oldala is, főleg azok részéről, akik azzal visszaéltek a felső vezetés tudta nélkül.

Azok a vádak, amik a „Terror Háza" avatásakor hangzottak el az ottani nyilas kínzásokról és gyilkolásról, mind disznó hazugság, mert arról nekem is tudnom kellett volna és a szegény, ártatlanul kivégzett makói gyerekorvos Gera testvér, Szálasi helyettese, kitért volna a hitéből, ha csak egyetlen ilyesmi ott előfordult volna. Egyébként a kerületekben történt visszaélésekről a Párt vádlottjai a népbíróságokon értesültek igazán először.

A Dunába ezerszámra való beleölés nevetséges vád. Sehol a Duna körül nem volt jelentés partra sodort hullákról, pedig tudjuk, hogy rendszerint még egyet is kisodor a víz valahol. Ettől függetlenül ma már tudjuk, hogy történtek ilyen esetek, de nagyon elszórtan.

A sebtében felállított gettó valódi menedéknek bizonyult a zsidók számára, mert a Szalai Pál által Szálasi utasítására nyilas pártszolgálatosokból és rendőrökből összeállított őrség megvédte a zsidókat minden külső beavatkozástól. Szalai Pál a háború után mint a Magyar Államrendőrség tagja ezredesi rangot ért el. Csak azt felejtik el mindig vele kapcsolatban megemlíteni, hogy amit ő tett, azt Szálasi Ferenc egyenes utasítására tette. A kilencvenes években halt meg Amerikában, ahova 1956 után vándorolt ki.

K: *Egyik további vád ellened, hogy álnéven érkeztél Ausztráliába annak idején.*

PL: Én már 1950-ben feltártam az igen befolyásos munkaadómnak valódi hátteremet és kértem tőle tanácsot, hogy kérjem-e hivatalosan a valódi nevem visszaállítását, minthogy én a feleségemmel mint Kardos József jöttem ki, amelyet az összeomláskor, 1945-ben vettem fel. Ő azt ajánlotta, hogy ezzel ne is próbálkozzak, mert jelenleg úgy áll a helyzet, aki nem a saját nevén jött ki, azt azonnal felpakolják az első Európába menő repülőgépre vagy hajóra és küldik vissza, ahonnan jött, mert túl sok pénzbe kerülne a háttér kivizsgálása. Így vártam 1957-ig, amikor az 56-os nagyhírű szabadságharc egész más képet festett az ide kivándorolt magyarokról. Bementem egyszerűen a bevándorlási minisztériumba és bejelentettem, hogy barátaim szeretnék, ha felvenném az ausztrál állampolgárságot, de én ezt az eredeti nevemen szeretném elnyerni. Persze volt nagy meglepetés és mindjárt bevezettek a minisztériumba helyezett ASIO biztonsági szervezet képviselőjének az irodájába, akinek becsületesen feltártam az egész hátteremet. A tisztviselő megvakarta a fejét és csak annyit mondott, hogy ezt nekik bizony ki kell alaposan vizsgálni, mert nagy a felelősség is.

Nyolc hónap múlva hívtak be megint ugyanahhoz a tisztviselőhöz, aki nagy csodálkozását fejezte ki, hogy miért változtattam nevet, amikor Nürnbergben, Berlinben, Tel Avivban, Budapesten és még Debrecenben is folytattak kivizsgálást az angol követségen keresztül, mert akkor még nem volt képviselete ott Ausztráliának. Sehol nem találtak ellenem olyan tettet, amelyet rossznak lehet tekinteni, inkább csak jó véleményt. Ezen az alapon a bevándorlási miniszter úr megadta az engedélyt eredeti nevem viselésére és egyben elfogadtak ausztrál állampolgárnak.

K: *Tudomásunk szerint Ausztráliában igen prominens barátokkal rendelkezel.*

PL: Az itteni zsidók most megtámadták a halott volt munkaadómat, majd Malcolm Frazer volt federális miniszterelnököt, akit 19 éves kora óta ismertünk és aki munkaadóm velünk együtt felnőtt lányát vette feleségül. A mai napig jó barátságban vagyunk. Megtámadták a volt bevándorlási minisztert is, a jelenlegi külügyminiszter édesapját, hogy mind segítettek nekünk, piszkos fasiszta gyilkosoknak az állampolgárság felvételében. Különösen a THE AUSTRALIAN c. újság nevez engem mindenféle kínzó, gyilkoló fasisztának. Minden más újság riporterével hajlandók vagyunk beszélgetni, de ennek a piszkos, hazug újságnak az embereivel nem állunk szóba.

K: *Téged többek között azzal is vádolnak, hogy holocaust-tagadó vagy.*

PL: Ez a nagy herce-hurca, ami körülöttem van, jó alkalom arra, hogy kiteregessük azt a sok hazugságot, ▶

Christof Friedrich (Ernst Zündel) – Eric Thomson

HITLER, AKIT SZERETTÜNK, ÉS MIÉRT

Egy nemzet vallomása

Az élők és holtak millióinak erejét
Egyetlen akarat egyesítette.
Sok millió buzgó lélek erejét
Egyetlen hit fűzte össze.
A kinyújtott kezek örvendező tömegéből
Egyetlen kézben a forró üdvözlés;
A kemény öklök végtelen sorának
Merész követelése egyetlen ökölben;
Egy nép minden bátor szívének
Vihara és fénye egyetlen szívben.
A zengő harangok mennydörgő erejével
Az ő hangja hangzik az egész világon.
Hallgatni fogja a világ…

Gerhard Schumann

Az írott történelem során, az emberek körében sohasem volt egy vezérnek nagyobb hatalma, olyan népszerűsége, hírneve, mint Adolf Hitlernek; senki sem volt olyan közel a követőihez, egész népéhez, mint ő. Ez csupán szeretetkapcsolatnak nevezhető.

Mi más, mint a szeretet magyarázhatja meg azt, hogy a német nép örömmel fogadta ezt az egyszerű származású, de teljesen odaadó megmentőjét a keleti határvidékről? Mi más, mint a szeretet magyarázhatja meg azt, hogy a Nagy-Németország népe hű maradt hozzá a rossz időben éppen úgy, mint a sikerek idején, jóban-rosszban egyaránt? Mi más, mint a szeretet magyarázhatja meg azt a tényt, hogy azok, akik emlékeznek rá, még mindig szeretik őt?

Szerettük őt, mert a legjobbat képviselte, ami bennünk volt, és mint Vezérünk, a legjobbat követelte meg tőlünk. Hitlernek sohasem volt Németországa. Németországnak mindig lesz Hitlere, az az ember, akit a népe szeretett.

Ezért szerettük őt…

Szerettük őt, mert ő szeretett minket és gyermekeinket.

Annyira szerettük őt, hogy mi, a fiatalok és nem annyira fiatalok, elzarándokoltunk az otthonához az Alpokban, nem azért, hogy kegyeit kérjük, hanem csak azért, hogy vessünk rá egy pillantást és közel legyünk hozzá.

Szerettük őt, mert meghallgatott minket és egyszerűen élt.

Szerettük őt, mert kimondta a lelkünk ki nem mondott gondolatait oly módon, hogy mindenki megérthette. Nem „egyszerűsítette le túlzottan" a problémáinkat. Megvilágította azokat. Nem szédített minket olcsó megoldásokkal és könnyű csodaszerekkel, mert ilyenek nem léteztek. Ő nem „garantált" számunkra egy jobb világot. Ő azt kérte, hogy HARCOLJUNK érte. És mi tényleg harcoltunk, mert mi, akik hallottuk őt, tudtuk, hogy igaza van.

Szerettük őt, mert tisztességes volt. Nem propagálta a demokrácia feltételezett erényeit, és azt követően nem korrumpálta az eljárást megvásárolt szavazatokkal.

Szerettük őt, nem azért, mert „nagy diktátor" volt, hanem azért, mert nagy tanító volt, élő példája a rendnek, amelyet hirdetett. Rend nélkül semmi sem létezhet. Mi, akik szenvedtünk, nagyon jól megtanultuk ezt a leckét! De amikor nincs alapja a tanításnak, nincs faji minta, nincs átöröklés, a rendről szóló lecke nem tanulható meg; nem számít, milyen kiváló a tanár. Ő megtanította nekünk a Fajnak ezt a rendkívül fontos igazságát. Hitler sugalmazása felszította faji képességeinket az alkotásra és a kreativitásra. A maga rendjét nem kényszerítette ránk. Az belülről fakadt.

Szerettük Hitlert, mert ő Fehér Ember volt. Gyakorolta a mi fehér erényeinket, az egyenességet, a tisztességet, és cselekedetei egybevágtak szavaival. Ha valami szennyes volt, arról mint szennyes dologról egészségügyi alapossággal rendelkezett. Nem őrizte kegyelettel a beteg lelkek kóros kinövéseit. Nem szégyellte elégetni a szégyenteljes ellenséges propagandát, amelynek a mi lelki összeroppantásunk volt a célja.

Nem olyan volt, mint faji ellenségünk és demokratikus strómanjaik, akik sajtószabadságot hirdettek és elnyomást gyakoroltak.

Szerettük őt, mert büntetési rendszerünk költséges tétlenségét produktív munkával és jóvátétellel párosuló büntetéssel helyettesítette. Még a megátalkodott bűnözők is hasznos szerepeket töltöttek be a mi társadalmunkban, olyan szerepeket, amelyekre még ők is büszkeséggel tekinthettek. Nemcsak minket mentett meg tőlük, hanem őket is megmentette számunkra.

Szerettük őt, mert megvédett minket a vallási sarlatánoktól – a pénzért prédikálóktól, akik Isten prófétáinak adták ki magukat, azért, hogy az egyszerű hívők bizalmán élősködhessenek.

Szerettük őt, mert megvédett minket faji ellenségünk züllöttséget terjesztő hadjáratával szemben. Ő tudta, hogy a szexuális elferdülés méreg, és elég ahhoz, hogy bármely fajt meggyilkoljon.

Hálásak voltunk neki, hogy betiltotta a sok mocskos zsidó sajtótermék terjesztését, amelyek mindenfajta szexuális deviációt támogattak (az abortuszt is beleértve) a „sajtószabadság" nevében.

Szerettük őt, mert eltávolította az idegen urainkat és visszahelyezte őket övéik közé.

Szerettük őt, mert megszabadított minket azoktól, akiket megrontott az arany, és tehetséges, megvesztegethetetlen emberekkel helyettesítette őket.

Szerettük őt, mert nem olyan emberekkel vette körül magát, akik hiú privilégiumokat hajhásztak, hanem olyanokkal, akik a nekünk való szolgálat privilégiumát keresték. Népünk segítésének semmilyen módja sem volt túlságosan alacsony a mi „nagyszerű és hatalmas" vezetőink számára. Készségesen együttműködtünk velük, mivel szerettük a vezetőinket, csaknem annyira, mint a Vezérünket.

Szerettük őt, mert úgy intézte, hogy a rendőrségünk értünk dolgozzék, ne ellenünk. Fiataljaink megtanulták, hogy a rendőrségünk nem ellenünk van, hanem szükséges segítséget jelent egy egészséges társadalom megerősítésében. Biztos, hogy minden segítség szükséges volt, hogy a tisztességes polgárokat megvédje az árulók, titkos társaságok és kisebbségi terror-csoportok fondorkodásaitól. Támogattuk a rendőrségünket, mivel ők német rendőrök voltak, német kormányért dolgoztak. Így sokkal kevesebb rendőrre volt szükségünk „a közrend fenntartása érdekében", mint napjainkban, idegen uralom alatt.

Szerettük őt, mert nem üldözte ellenségeinket, de eljárást indított ellenük, a kivételezés veszélye nélkül a törvény alapján – a mi törvényünk szerint.

Szerettük őt, mert megmentett minket az idegen betolakodóktól, akik fajunknak, a fehér fajnak kiirtását támogatták. ▶

▶ amellyel a zsidók hatvan év óta ellepték az egész világot. Nagyon fontos a felvilágosító munka, amikor ismét kezdenek előjönni a sok hazugsággal és félrevezetéssel, az állítólagos zsidó szenvedések felnagyításával és szüntelen hirdetésével.

K: *Milyen kilátásaid vannak az ügyeddel kapcsolatban?*

PL: Vádlóim nem tudják megérteni, hogy ha én csak egy kicsit is bűnös lettem volna, nem kérem az eredeti nevemet vissza 1957-ben, hanem nyugodtan sütkérezek a jó ausztrál nap alatt, mint Kardos József. Értesülésem szerint egy dolgot elértek idióta támadásukkal, és pedig azt, hogy otthon megindult egy folyamat, amely következtében követelni fogják a zsidó kommunista uralom negyven éven keresztül folyt véres terrorizmusa eredményeként, a főképpen zsidó ÁVO-s gyilkosok felkutatását és megbüntetését. Mi ugyanis nem tudunk egyetlen esetről sem, hogy a tömeggyilkos ÁVO-sok közül egyet is elítéltek a változás után.

K: *Hogyan látod a Hungarizmus jövőjét?*

PL: Kétségtelenül rohannak az évek és lassúnak látszik a fejlődés, de ne felejtsük el, hogy a kereszténységnek is 150 év kellett, hogy megvesse a lábát a világ egyik részében. Ami bennünket illet, az eredeti régi hungaristák kevés kivétellel már az égi magasokból tekintenek le ránk és a fiatalabb generációnak jutott az a feladat, hogy a Hungarizmust ismét életre keltse abban a formában, ahogy azt eredeti megteremtői: Prohászka Ottokár és Szálasi Ferenc megálmodták.

Amikor Prohászka Ottokárt megvádolták antiszemitizmussal, a nagy püspök azt válaszolta, hogy az ő alaptétele nem antiszemitizmus, hanem magyarságvédelem, azaz Hungarizmus, amelyet ő kötelességének tartja. A Hungarizmus a teljes magyar nemzet érdekét tartja szem előtt. Szálasi a magyar nemzet érdekében akart megszabadulni a zsidóság gazdasági és sajátos szellemi nyomásától. Mégis, mikor a vidéki magyar zsidóság kiszállítása 1944-ben a németek nyomására megindult Lengyelországba, Szálasi tiltakozását fejezte ki, mert összegyűjtésüket Magyarországon képzelte el, ahonnan a háború befejezése után épségben és vagyonukat megtartva telepedhettek volna le Palesztinába.

Megnyugtatok mindenkit: Szálasi Ferenc jó ember volt. Nyugodtan lehet a szentek közé sorolni.

K: *Mit üzensz a Szittyakürt olvasóinak?*

PL: Menni kell tovább a régi úton és friss új erők bekapcsolásával is próbálkozni kell. Szóljon a Szittyakürt, hirdesse a világ magyarságának, hogy a Hungarizmus egy örök értékű isteni adomány, amely utat és célt tud mutatni a régi magyar dicsőség feltámasztásához. Bár 90. évem már itt kopog az ajtón, egy év választ el tőle, de igyekszem megmaradni olyan erőben, amellyel még segíteni tudok, ahol szükség lehet rám.

(2006. január)

▶ Szerettük őt, mert a szórakoztató médiában nem tűrte meg a fajkeveredés és faji öngyilkosság ferdeségét.

Szerettük őt, mert arra használta a szórakoztató médiát, hogy oktasson minket az életről és az igazi értékekről. A témák oly módon álltak előttünk, hogy sohasem voltak unalmasak. A legjobb az volt, hogy azok a MI színdarabjaink és a MI filmjeink voltak a MI népünk által bemutatva.

Szerettük őt, mert megtanított minket a faji igazságra, és még a szkeptikusoknak is bebizonyította, hogy a fehér faj minden nagy kultúra és civilizáció alapítója, és a fajkeveredés a nagy romboló.

Szerettük őt, mert semmit sem rejtett el előlünk. Bízott erőnkben, hogy képesek leszünk szembeszállni a legsötétebb kegyetlenkedésekkel is, amelyekre ellenségeink ragadtatják magukat – és le fogjuk győzni azokat bátran és határozottan.

Szerettük őt, mert bátor tervei voltak, amelyek javára váltak az embernek és összhangban voltak a természettel.

Szerettük őt, mert ő építtette számunkra a legjobb autóutakat a világon, amelyeket azóta is irigyelnek és utánozni akarnak a többi népek. Nemcsak autóutakat adott nekünk, hanem olcsó, praktikus autót is, hogy ezeken az utakon azzal közlekedjünk: a Volkswagent, a nép autóját.

Szerettük őt, mert tisztes pénzt adott nekünk, és ezzel megóvta munkánkat, otthonainkat és iparunkat. Életünket nemcsak elviselhetővé, hanem gyümölcsözővé is tette.

Szerettük őt, mert az Úr tettéhez hasonlóan kiűzte a pénzváltókat az országunkból. Megtanította nekünk, hogy az igazi vagyon nem az aranyon és nem a hitelen alapul, hanem országunk és népünk termelőképességén. Tisztességes pénz csak tisztességes embereknél lehetséges. Semmilyen jogrendszer és az arany sem képes minket megvédeni a kormányzatban lévő bűnözőktől. A tisztességes embereket nem pótolja semmi sem.

Szerettük őt, mert a pénzelőállítást kiragadta a zsidók kezéből, amerikai elődjéhez, Abraham Lincolnhoz hasonlóan. Gazdasági életünket megújította, a békeidők jóléti színvonalára emelte. Nem a háborúra való felkészülés vetett véget a mi gazdasági válságunknak. Ahol a zsidók megtartották a pénz feletti hatalmukat, ott a gazdasági válság súlyosbodott. Ebben az időben Amerikában és Nagy-Britanniában drasztikusan nőtt a munkanélküliség. Ahogy az angol katonai stratéga, Liddell Hart kitartóan hangoztatta: az utolsó dolog, amit Hitler akart, az a háború volt. De végül bekövetkezett a háború, és éppen kellő időben a zsidó bankárok számára! A háborút Anglia üzente meg 1939-ben, de akkor részéről kevés harci cselekmény történt. Anglia zsidó feltételeket szabott a háború befejezésének: meg kell ölni Hitlert és vissza kell térni a nemzetközi aranyalaphoz. Németország választási lehetősége a biztos éhhalál, vagy harc közben lehetséges halál volt.

A zsidó bankárok teremtették meg a súlyos munkanélküliséget országunkban, éppen úgy, mint Angliában, Franciaországban, Amerikában és szerte a világon. Ezt a pénzkészlet csökkentésével érték el, amelyet a fajilag renegát kormányaink teljesen a kényükre-kedvükre bíztak.

Mielőtt Hitler hatalomra került, 7 millió német volt teljesen és több, mint 6 millió csupán részlegesen munkanélküli. Az 1929-1933 közötti négy sivár esztendőben az elkeseredés és kilátástalanság népünkből 250 000 ember öngyilkosságát okozta.

Szerettük őt, mert megszabadított minket a hazai szükségletek külföldi szállítóinak szeszélyei és hóbortjai borzalmas függéstől. Megtanította nekünk, hogy a politikai függetlenség csak a gazdasági függetlenséggel együtt lehetséges.

Szerettük őt, mert mély tisztelet élt benne a múltunk iránt. Egy nép, amelynek erősek a gyökerei, nem dönthető le a szeszélyek, divatok és ostoba újítások szélviharai által.

Szerettük őt, mert mélységesen lelki ember volt, aki nem engedte meg, hogy a zsidók összezavarják a keresztény tanításokat. A keresztény egyházak szerették őt. Az SS több mint 40 %-a katolikus volt.

Szerettük őt, mert templomokat épített a számunkra. Keresztény templomokat. Ellenségeink a kereszténység nevében lerombolták ezeket a templomokat, kérkedve később a bombatámadásaik „pontosságával". Ma rabbik tanítanak „keresztény" iskolákban. A zsidó Talmud, az ő „szent könyvük" a nem-zsidókat a „föld állatainak" és „marháknak" nevezi. A zsidók nem változtak. Miért változtak meg a keresztények?

Szerettük őt, mert újra megerősítette az egészséges munka és egészséges táplálkozás bölcsességének jóságát.

Szerettük őt, mert bízott a népében. Nem tartotta szükségesnek korlátozni a fegyvertartást. Egyetlen igazi vezérnek sem kell félnie saját fajának fegyveres tagjaitól.

Szerettük őt, mert megtanított minket értékelni a szépséget azáltal, hogy a saját kezünkkel létrehozzuk azt. A tökéletesség és a kiválóság voltak a mi céljaink. Miközben azon fáradoztunk, hogy úrrá legyünk a közegünkön, megtanultuk megfigyelni a természetet és alkalmazni a törvényeit. Így lettünk művészek és nemzetiszocialisták is, mivel a nemzetiszocializmus egyszerűen a természet törvényeinek alkalmazása a politikára.

Szerettük őt, mert arra bátorította a férfi és női nemet, hogy realizálják teljes potenciáljukat, nem mint egymással versengő, hanem mint egymást kiegészítő lények. A férfiak a nőkért lettek teremtve, és nők a férfiakért. Minden egyes férfit és nőt arra képeztek ki, amit a legjobban el tudott végezni. Ez nem azt jelentette, hogy a férfiak nem lehettek művészek vagy kreatívok, és azt sem jelentette, hogy a nők nem lehettek nagy pilóták, fényképészek, filmrendezők vagy atléták stb. Ez egyszerűen azt jelentette, hogy bármit cselekedtünk, a mi férfiaink férfiasak, és a mi asszonyaink nőiesek voltak. Így a szexuális szerep összekeverésének sulykolását, amellyel az ellenségnek az volt a célja, hogy a nemek szerepét a gyermeknevelésben elsorvassza, leküzdötte és meghiúsította.

Szerettük őt, mert sok erőfeszítést és gondoskodást áldozott azért, hogy a születendő gyermekek és a szüleik egészséges, kellemes környezetben éljenek. A gondoskodást az egészséges fiatal szülőkkel kezdte, hangsúlyozva az egészséges étrend, életmód és az alkoholtól való mentesség szükségességét. A betegeket és a szellemileg fogyatékosokat elkedvetlenítette attól, hogy még inkább ráerőltessék magukat a szorongatott helyzetben lévő népességünkre; a genetikai fogyatékosok számára a sterilizációt ajánlotta. A német nép dönthette el, kinek legyen gyermeke – nem a zsidó bankárok.

Szerettük őt, mert megvédte a születendő gyermek jogait, és a fiatalokat az utódainkat megillető szeretettel és tisztelettel vette körül, amire a felelősségteljes felnőtt életre neveléssel tette méltókká őket.

Szerettük őt, mert összefogott minket, európaiakat. Vele együtt az erőnket annyira felismertük, és a faji küldetésünk fenséges jelentőségét annyira átéreztük, mint soha korábban. Valamennyiünket összefogott, még az amerikaiakat, oroszokat és a briteket is. Európa összes országaiból csatlakoztak a fehér emberek az ő soraiba, hogy megvédjék a fajunk szent horogkeresztes zászlóját. A fehér civilizáció pusztulását elhárítottuk, mert a végsőkig harcoltunk. Az áldozatunk nem volt hiábavaló!

Szerettük őt, mert a legjobbat hozta elő a harcos férfiainkból. A hősök új nemzedékével ajándékozott meg minket. Hűséges volt a szövetségeseinkhez és a szavait cselekvéssel támasztotta alá.

Szerettük őt a nagylelkűségéért, amely abban nyilvánult meg, hogy nem vette figyelembe az ellenséges izgága emberek szokásos propagandisztikus tűszúrásait.

Szerettük őt a lovagiasságáért, és azért a háborús viselkedéséért, amely arra irányult, hogy lehetőleg minél kevesebb fehér élet pusztuljon – akár a barátaink, akár az ellenségeink soraiból.

Szerettük őt, mert tisztelte a hőseinket. Egy faj hősök nélkül halott vagy haldokló faj. A mi fehér hőseink bátrak, egyenesek, erősek és jóindulatúak. A faji ellenségünk „hősei" gyávák, fondorlatosak, gyengék és kegyetlenek. Egy faj a hőseiről ismerhető meg, mivel a hősök azok, akiket tisztelni lehet, és a hősök a követendő példák. Így különbözünk a faji ellenségünktől, a zsidótól.

Szerettük őt, mivel az ő szellemi jelenléte megakadályozta, hogy a szenvedéseink és bánataink legyőzzenek minket.

Olyan rajongással szerettük őt, mint egyetlen halandót sem, előtte és utána.

Az ő szelleme ott szárnyal a fehér ember európai otthona felett. Akárhol vagyunk, ő velünk van.

(*Ford: Tudós-Takács János*)

Dr. Mark Deavin

KNUT HAMSUN: A NOBEL-DÍJAS NEMZETISZOCIALISTA

Ötven évnyi orwelli emlékezetkiesés után, amelyet a zsidók hoztak létre az európai „nácitlanító" eljárásuk részeként, az 1952-ben elhunyt Knut Hamsun norvég író művei újra feltűnnek, hogy elfoglalják helyüket a huszadik század legnagyobb európai irodalmában. Összes jelentősebb regényét az utóbbi években újból kiadták angol nyelven, és még szülőhazájában, Norvégiában is, ahol 1945 utáni kiközösítése a legszigorúbb volt, végre megkapja a régóta esedékes elismerést.

Természetesen egy elbizonytalanító kérdés még mindig megmarad az európai liberális intelligencia elitje számára, amely mindig fogékony a zsidó érzékenységre. Ahogy Robert Ferguson, Hamsun angol életrajzírója kérdezte komoran önmagától 1987-ben: „Az érzékeny, álmodozó zseni, aki gyönyörű szerelmi történeteket alkotott, ... lehetett-e valóban náci?" E félénk írók szerencsétlenségére a válasz egy hangos „igen". Knut Hamsun nemcsak személyében volt Adolf Hitler és a nemzetiszocialista európai Új Rend elkötelezett támogatója, hanem legjobb írásai is – számos írása a tizenkilencedik század legvégén – telve vannak a nemzetiszocialista szellem és életfilozófia lényegével.

A Knud Peterson néven, 1859. augusztus 4-én született Hamsun korai gyermekkorát Norvégia messzi északi részén lévő kis városban, Hamaroyban töltötte. Később ezt az időszakot mint idilli boldog kort jellemezte, amelyben ő és a többi gyermek a farmon lévő állatokkal szoros harmóniában éltek és leírhatatlan egységet éreztek a természettel, valamint a körülöttük és felettük lévő kozmosszal. Már korán kialakult benne az a megszállott elhatározás, hogy író lesz, és fanatikus bátorsággal és kitartással törekedett álma megvalósítására a rettentő akadályok ellenére is. Meg volt győződve a művészi tudatosságáról és érzékenységéről; eltöltötte a bizonyosság, hogy megkísérli elérni a kreativitás és tudatosság soha nem látott szintjeit. A természet magasabb céljával összhangban tevékenykedett.

Az önfelfedezés fausti keresése Hamsunt 1882 januárjában első utazása alkalmával Amerikába vitte. Egy barátja abban az időben így jellemezte őt: „… magas, szélesvállú, lépése ruganyos, mint a párducé, izmai acélosak. Szőkés haja a … markáns, klasszikus vonásokat mutató arcába lóg".

Az amerikai tapasztalatok megszilárdították Hamsunban a faji identitás érzését, mint a felismert művészi és szellemi küldetésének alapját. Egy indián táborban tett látogatása megerősítette hitét a fajok közötti örökletes különbségekben, és abban a meggyőződésben, hogy elkülönítve kell tartani őket; de elég jó szeme volt ahhoz, hogy felismerje: Amerika vetette el a faji káosz magjait. Elítélte azt a tényt, hogy a feketékkel való együttélést rákényszerítették az amerikai fehérekre.

Hamsun „*A modern Amerika kulturális életéről*" című, 1889 márciusában közzétett könyvében arra figyelmeztetett, hogy egy ilyen helyzet egy amerikai „mulatt tenyészfarm" lidércnyomásos vízióját okozza. Szerinte ezt minden áron meg kell akadályozni a „fekete fél-majmok" Afrikába való visszatelepítésével, ami lényeges Amerika jövőjének biztosításához. Hamsunban hamar kialakult a zsidókérdés tudata is. Meggyőződése volt, hogy az „antiszemitizmus" kiküszöbölhetetlenül létezett minden országban, ahol zsidók éltek – követvén a szemitizmust, „ahogy az okozat követi az okot". Úgy gondolta, hogy „*a zsidók távozása Európából és a fehér világból lényeges ahhoz, hogy a fehér fajok elkerüljék a további vérkeveredést*". Amerikai tapasztalatai is megerősítették Hamsun ellenszenvét a demokrácia úgynevezett „szabadsága" iránt, amelyről felismerte, hogy minden magasabb rendű dolgot a legalacsonyabb szintre süllyesztett, és a pénzügyi materializmust tette meg legmagasabb erkölcsi mércévé. Hamsunra nagy hatást gyakoroltak Friedrich Nietzsche művei. Önmagát egy európai szellemi arisztokrata elit részének tekintette, amely el akarja utasítani ezeket a hamis értékeket és ki akarja kutatni a természet rejtett titkait – kialakítva egy magasabb rendű erkölcsiséget és értékrendszert, amely az organikus természettörvényen alapul. „*A lélek tudattalan életéről*" című esszéjében, amelyet 1890-ben tett közzé, fejtette ki a hitét.

„*Egyre több ember,, aki nagy intenzitású lelki életet él és érzékeny a természetre, veszi magában észre egy nagyon különös lelkiállapot egyre gyakoribb jelentkezését, az extázis szavakban ki nem fejezhető, irracionális érzését; vagy a lelki fájdalom leheletét; azt az érzést, hogy távolról szólnak hozzá, az égből vagy a tengerből; egy gyötrelmesen kialakult hallás-élményt, amely azt okozhatja, hogy valaki összerándul a láthatatlan atomok morajára; egy irracionális bámulást egy hirtelen, rövid időre feltárult, addig zárt ország szívébe.*"

Hamsun ezt a filozófiát a „*Éhség*" című, első nagy regényében fejtette ki, amely megkísérelte bemutatni, hogy az emberi tudatosság ismert területe kiterjeszthető a kreativitás magasabb rendű formáinak elérése végett, és ilyen eljárás által egy társadalom értékei, amelyek Hamsun meggyőződése szerint egyre betegebbek és torzabbak, újrafogalmazva tökéletesebbé tehetők. Ez a téma folytatódott következő könyvében, a „*Rejtelmek*"-ben, és az 1894-ben közzétett „*Pán*"-ban, amely Hamsunnak a kozmosszal való panteisztikus azonosulási érzésén és azon a meggyőződésén alapult, hogy a nyugati ember életben maradásának feltétele a természethez fűződő kapcsolatának helyreállítása és egy organikusabb, egészségesebb életmód.

Hamsun 1911-ben visszatért Hamaroyba és egy farmot vásárolt. A családon és fajon belüli szaporodás meggyőződéses híveként undorodott a modern nyugati társadalom képmutatásától és torz erkölcsétől, amely eltűri és bátorítja az abortuszt és az egészséges gyermekekről való lemondást, miközben támogatja és meghosszabbítja a bűnöző, nyomorék és elmebeteg életét. Erőteljesen küzdött azért, hogy az állam alapítson gyermekotthonokat, amelyek befogadhatják és gondozhatják a nem kívánt gyermekeket. Nyíltan megvallotta, hogy őt egy magasabb rendű erkölcsiség motiválja, amely célul tűzi ki „a reménytelen életekről való lemondást az olyan életek érdekében, amelyek értékesek lehetnek".

Hamsun 1916-ban kezdett dolgozni legnagyobb és legidealistább regényén az „*Az anyaföld áldásán*", amely 1921-ben irodalmi Nobel-díjat nyert. Ez lefestette Hamsun elgondolását egy szolid, mezőgazdaságra alapozott kultúráról, ahol az emberi értékek nem a modern társadalom által divatosnak vélt átmeneti mesterséges dolgokra, hanem az évszakok állandó körforgására alapulnának, sértetlenül megőrizve azt az örökkévalóságot, amelyben az ember és a természet harmóniában létezett.

„*Sellanraa-ban megadatott nekik a szerencse, hogy minden tavasszal és ősszel láthatták a szürke libákat rajokban repülni a puszta felett, és hallották gágogásukat fenn a levegőben – mámoros beszéd volt az. És mintha a világ megállt volna egy pillanatra, amíg a vonulatuk áthaladt. És alant az emberi lelkek nem éreztek-e gyengeséget, ami most rajtuk átsuhant? Mentek aztán a dolgukra ismét, de először lélegzetet vettek, mert szólt hozzájuk olyan valami, ami rajtuk túl volt.*"

„*Az anyaföld áldása*" Hamsunnak azt a meggyőződését tükrözte, hogy a nyugati ember csak akkor lesz képes kiteljesíteni önmagát és előrehaladni a létezés magasabb szintje felé, ha teljesen elfogadta, hogy bensőleg össze van kötve a természet örök törvényével. Ennek alapján rávilágított, hogy a faj szaporodását vissza kell helyezni a faji lét középpontjába.

„*Nemzedékről nemzedékre mindig újra szaporodtok, és amikor meghaltok, az új nemzedék a nyomotokba lép. Ez az örök élet jelentése.*" ▶

Knut Hamsun 1930

Knut Hamsun és felesége, Marie 1930

▶ A fő karakter, aki a könyvben Hamsun hitét tükrözte az eljövendő európai emberben, egy Nietzsche-i Übermensch, a legjobb faji típus megtestesítője, aki a természet magasabb rendű céljaival összhangban tevékenykedve a fajt a nagyság soha nem látott szintjei felé vezeti. Hamsun víziójában ez az ember így volt jellemezve:

„Az anyaföldnek, a testnek és léleknek művelője; az anyaföld fáradhatatlan munkása. A múltból a jövő felé emelkedő szellem; a kultúra kezdetétől fogva létezik; gyarmatosító a vadonban, kilencszáz éves, és ugyanakkor napjaink embere.”

Hamsun filozófiája Nietzsche hitét visszhangozta, aki szerint „a jövőből szelek fújnak titkosan lebegő szárnyakon, és az érzékeny fülekhez jó hírek érkeznek” És Hamsun számára életének „jó híre” Németországban a nemzetiszocializmus felemelkedése volt Adolf Hitler alatt, akit ő az eljövendő európai ember megtestesítőjének és a „germán lélek” szellemi küzdelme tükröződésének látott.

A németországi új mozgalom vezetői is tudatában voltak a Hamsun munkásságában jelenlévő nemzetiszocialista szellem és világnézet lényegének. Különösen Joseph Göbbels és Alfred Rosenberg sok dicséretben részesítette őt. Rosenberg *„A huszadik század mítosza”* című, 1930-ban megjelent könyvében tisztelettel adózott Hamsun előtt. Kijelentette, hogy Knut Hamsunt a misztériózus természetszemlélete képessé tette arra, hogy úgy jellemezze a világegyetem és a nordikus lélek törvényeit, ahogy erre nem volt képes egyetlen más élő művész sem. Szerinte *„Az anyaföld áldása”* „az északi akaratnak örök eredeti formájában való, napjainkhoz szóló, hatalmas elbeszélése”.

Hamsun az 1930-as években több alkalommal meglátogatta Németországot hasonlóan lelkes feleségének kíséretében, és mély benyomást gyakorolt rá, amit ott látott. 1934-ben kitüntették írásaiért a tekintélyes Goethe-éremmel, de ő a 10 000 márka pénzjutalmat visszaadta, hozzájárulásként a szociális újjászervezés nemzetiszocialista programjához. Szoros kapcsolatot alakított ki a germán alapokon álló Északi Társasággal, amely a pángermán eszmét pártolta, és 1935 januárjában levelet küldött a társaság folyóiratának, amelyben a Saar-vidék Németországhoz való visszatérését támogatta. Mindig kapott születésnapi üdvözletet Rosenbergtől és Göbbelstől, és 80. születésnapján magától Hitlertől.

Nietzsche Zarathustrájához hasonlóan nem elégedett meg azzal, hogy csupán filozófáljon egy elefántcsonttoronyban; ő napjaink embere volt, aki idős életkora ellenére derekasan küzdött, hogy eszményét valóra váltsa, és megjelenítse a népe számára. Egész családjával együtt aktivizálódott és nyilvánosan csatlakozott a növekvő nemzetiszocialista mozgalomhoz Vidkun Quisling „Nazional Samling”-ja („Nemzetgyűlése”) formájában. Ez 1933 májusában alakult, és Hamsun készségesen nyilvános kiadványaival támogatta, valamint cikkeket írt a folyóiratába. Ezekben a nemzetiszocialista életfilozófiát pártolta, és elítélte a Norvégiában és egész Európában terjesztett németellenes propagandát. Kimutatta, hogy ezt a zsidó újságírók, valamint Anglia és Franciaország politikusai sugallják, akik elhatározták, hogy bekerítik Németországot és európai háborút robbantanak ki Hitlernek és eszméjének megsemmisítésére.

A háború kitörésétől kezdve Hamsun állandóan figyelmeztetett arra, hogy a szövetségesek megkísérlik veszélyeztetni Norvégia semlegességét, és 1940. április 2-án mindössze egy héttel azelőtt, hogy Hitler drámai módon megelőzte Norvégia a szövetségesek általi megszállását – cikket írt a „Nemzetgyűlés” újságjában, amelyben a norvég semlegesség elleni angol-szovjet tervekkel szemben német segítséget kért. Ezenkívül hamarosan kimutatta egy közvetlenül ezt követő cikksorozatban: nem véletlen, hogy C. J. Hambro, a Norvég Storting elnöke, aki kitervelte Norvégiának a szövetségesek kezére juttatását, majd Svédországba menekült, zsidó volt. Háború alatt írt leghosszabb cikkében, amely a „Berlin-Tokio-Róma” című tengelybarát időszaki folyóirat 1942. februári számában jelent meg, Rooseveltről megírta, hogy a zsidók zsoldjában áll, és uralkodó figura Amerikának az aranyért és a zsidó hatalomért vívott háborújában. Kifejezte hitét Adolf Hitler nagyságában. Dacosan kijelentette: *„Európának nincs szüksége sem a zsidókra, sem az aranyukra.”*

Hamsun hűségét az európai nemzetiszocialista Új Rend iránt nagyra értékelték Berlinben, és 1943 májusában Joseph Göbbels, az író odaadó, lelkes híve meghívta látogatásra Hamsunt és feleségét. Mindkettőjükre mélységes hatást gyakorolt a látogatás, és Hamsun annyira el volt ragadtatva, hogy elküldte Göbbelsnek azt az érmet, amelyet 1921-ben az idealista írásáért elnyert Nobel-díjjal együtt kapott. Azt írta, hogy nem ismer más államférfit, aki Európa ügyét írásban és szóban oly eszményien támogatná. Göbbels viszonzásul a látogatást egész élete egyik legértékesebb találkozásának tekintette, és meghatottan írta a Naplójában: *„Bár engedné meg a sors, hogy a nagy író még életében lássa a mi győzelmünket! Ha valaki megérdemli azt, mert még a legnehezebb körülmények között is nagylelkűen kiállt a mi ügyünk mellett, akkor az ő.”* A következő hónapban Hamsun egy Bécsben szervezett konferencián elmondott beszédében tiltakozott az európai kultúrkincseknek a szadista angolszász terrorbombázásokkal történő elpusztítása ellen. Hitlert keresztes vitézként és reformerként értékelte, aki egy új korszakot és új életet fog teremteni. Majd három nappal később, 1943. június 26-án az ő hűségét Hitler egy személyes, nagyon szívélyes találkozással jutalmazta. Távozásakor a 84 éves Hamsun azt mondta egy adjutánsnak, hogy utolsó üzenetként adja át a Vezérének: *„Mondja meg Adolf Hitlernek: mi hiszünk Önökben.”*

Hamsun sohasem tért el a nemzetiszocialista Európa ügyének támogatásától. Nagyszabású látogatásokat tett a páncélos hadosztályoknál és a német tengeralattjáróknál; cikkeket írt és beszédeket tartott. Még akkor is, amikor már világos volt, hogy a háború elveszett, és mások hasznosnak találták a hallgatást és korábbi nyilatkozataik visszavonását, ő hűséges maradt, és nem törődött személyes biztonságával. Ez legvilágosabban Hitler halálának hivatalos bejelentése után mutatkozott meg, amikor azalatt, hogy a német hadsereg összecsomagolt és Norvégiából távozni készült, Hamsun nekrológot írt Hitlerről, amelyet közöltek a vezető újságok:

„Adolf Hitler: én nem vagyok méltó arra, hogy az ő nevét hangosan kimondjam, s az ő élete és tettei nem indokolnak semmilyen szentimentális eszmefuttatást. Ő harcosként az emberiségért küzdött, és az evangélium prófétája volt minden nép számára. A legmagasabb természet reformátoraként az volt a sorsa, hogy egy páratlanul barbár korban lépjen fel, amely végül leterítette őt. Így szemlélheti az átlagos nyugat-európai ember Adolf Hitlert. Mi, a legközelebbi támogatói, meghajtjuk fejünket az ő halálhírére.”

Ez rendkívül bátor tett volt Hamsun részéről, mivel másnap Norvégiában véget ért a háború, és Quislinget letartóztatták. Az új norvég kormány Quisling mozgalmának 1940. április 8-a utáni tagságát visszamenő hatállyal bűnössé nyilvánította, és a „Nemzetgyűlés” 40 000 tagjának tömeges letartóztatása a legkomolyabban elkezdődött. Hamsun fiait, Tore-t és Arild-ot egy héten belül letartóztatták, majd május 26-án őt és feleségét házi őrizet alá helyezték. Hamsunt betegsége miatt kórházba küldték. Hónapokig tartó kihallgatásnak vetették alá, hogy megtörjék az ellenállását és összezavarják. Ahogy Ezra Pounddal kapcsolatban az Egyesült Államokban, a cél itt is az volt, hogy olyan helyzetet hozzanak létre, amelyben Hamsun épelméjűsége megkérdőjelezhető: egy sokkal könnyebb választási lehetőséget a norvég hatóságok számára, mint nyilvánosan üldözni egy 85 éves irodalmi legendát.

Szerencsétlenségükre, Hamsun nem volt hajlandó megtörni; kihallgatói őbenne emberükre találtak. Így, miközben a feleségét bűnös módon 3 évi kényszermunkára ítélték nemzetiszocialista tevékenységéért, és Arild fia 4 évet kapott, mert önkéntesként merészelt harcolni a keleti fronton a bolsevizmus ellen, Hamsunt 500 000 korona bírságra ítélték és cenzúrázták a könyveit. Mindazonáltal őt még ez sem állította le; folytatta az írást, nem bánt meg semmit sem és nem mentegette magát. Nem tért le az útjáról egészen 92 esztendős koráig, amikor eltávozott közülünk, itthagyva számunkra egy csodálatos örökséget: folytatni azt a harcot, amelyben ő oly bátran küzdött mindvégig.

Tóth Kurucz Mária

A HÁBORÚS BŰNÖS

Csendesen áll a vádlottak padján.
Arca sápadt, szeme alig rezdül,
hajlott válla, mintha súlyt cipelne
s a vádló hangja ércesen csendül:

Ellened súlyosabb, nagyobb a vád:
többet vétettél, mint valamennyi.
Te csatlós, bérenc, nemzetek alja,
te nem tudtad a fegyvert letenni?

Te bolond módra szórtad a véred
s három napig még Bécset is védted,
mint hűséges, bátor szövetséges.
Hát kell ennél, van-e nagyobb vétek?

És hullt tovább is fejére a vád.
Áruló, csatlós. Ez lett a neve.
S nem látta senki, hogy az árulónak
Védője sincsen s könnyes a szeme.

Elítélték a háborús bűnöst.
Újabb Trianon, hídfő a Dunán.
S a Magyar-Krisztus újra arcul ütve
új keresztet hordoz a nehéz Golgotán.

BÚCSÚ FABÓ LÁSZLÓTÓL

Nagy, pótolhatatlan veszteség érte a nemzeti emigráció amúgy is megfogyatkozott táborát. Dr. Fabó László, jogász, könyvkiadó, a San Francisco-i magyarság köztiszteletnek és közmegbecsülésnek örvendő tagja és a magyar kultúra önzetlen támogatója 2006. március 17-én, 91 éves korában visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Azon kevesek közé tartozott, aki kitartó áldozatvállalással, távol a szülőföldtől több mint fél évszázadon keresztül harcolt a magyar kultúra, a magyar betű megtartásáért és népszerűsítéséért. Személyében a nemzeti emigráció fénykorának egyik utolsó óriása lépett át az örökkévalóságba. Életműve gránitként áll jövő magyar generációk előtt, példát mutatva hazaszeretetből és magyarságszolgálatból.

Dr. Fabó László 1914. szeptember 3-án született a felvidéki Gömörfüge nevű helységben.

Nyolc évig a miskolci Fráter György Katolikus Gimnázium diákja, majd 4 évig a debreceni Tisza István Egyetem joghallgatója, ahol jogi doktorátusát is szerezte.

A második világháborúban mint légvédelmi gépágyú parancsnok az orosz fronton szolgált és 1942-ben kiérdemelte a 2. osztályú német vaskeresztet. 1944 tavaszán pedig megkapta a Signum Laudis kitüntetést.

A háború végén 1945 áprilisától egy németországi angol fogolytáborba, majd onnan családi táborba került, ahol házasságot kötött későbbi feleségével, a győri születésű Knausz Erikával. Első gyermekük Hamburgban 7 hónapos korában váratlanul elhúnyt.

Feleségével együtt 1951-ben vándoroltak ki Amerikába és San Francisco-ban kezdtek új életet. Öt lányuk született. Erzsébet 1952-ben, Zsuzsi 1953-ban, Erika 1954-ben, Marika 1955-ben és Gizi-Gigi 1961-ben.

Amerikába érkezése után bekapcsolódik a nemzeti emigráció munkájába. Mint a magyar kultúra szerelmese és ápolója írja be nevét az emigráció aranykönyvébe. Felismeri, hogy az idegenbe kényszerített nemzethű magyarságnak könyvekre, olvasnivalóra van szüksége ahhoz, hogy megőrizhesse és továbbadhassa nemzeti öntudatát. Az ötvenes évek közepétől Fabó Lászlót a Süli József által 1948-ban Londonban alapított, később emigrációs sajtótörténelmet teremtő HÍDFŐ c. lap baráti és támogatói körében találjuk. Süli József 1960-ban bekövetkezett halála után Arányi Annával közösen ő veszi vállára a Marschalkó Lajos és Fiala Ferenc nevével fémjelzett Hídfő és Hídfő Könyvtár (majd 1982-től Új Hídfő) kiadásával járó gondokat, amelyeket aztán a lap 1994-ben történt megszűnéséig becsületesen és lelkiismeretesen végez. Neki köszönhető, hogy kitartó anyagi áldozatvállalásával megteremti a nemzeti emigráció könyvkiadását. Ő lesz a motorja az 1960-ban Münchenben alapított MIKES KELEMEN KÖR könyvkiadónak éppúgy, mint később a HÍDFŐ BARÁTI KÖRE kiadónak is, amely tulajdonképpen már az ő egyszemélyes vállalkozásának számított. Felbecsülhetetlen érdeme, hogy Marschalkó Lajos, Fiala Ferenc, Málnási Ödön, Nyisztor Zoltán és számtalan más emigrációs szerző fontos és pótolhatatlan történelmi tanulmányai könyv formájában is eljuthattak az olvasókhoz és fennmaradtak az utókor számára.

Az utóbbi években, magas korának ellenére sem a megérdemelt pihenést választotta, hanem segített, ahol tudott. Számtalan magyar kezdeményezést támogatott, ahol azt látta, hogy ez a magyar kultúra megtartása érdekében történik. De nem csekély azoknak sem a száma, akiket alkalomadtán vagy rendszeresen kisebb-nagyobb anyagi támogatásban részesített, hogy ezzel is ösztönözze további munkájukat a magyarság egyetemes értékeinek védelmében.

Külön ki kell emelni a csángó és moldvai diákok szakoktatási költségeihez való hozzájárulását, amely évente több ezer dollár gyűjtését és továbbítását jelentette és amelynek elismeréséül Csíkszeredán a 2001-es Julianus-díjjal tüntették ki. De ugyanúgy támogatta anyagilag a MOLDVAI MAGYARSÁG c. folyóiratot, a Szolyvai Magyar Társaságot vagy Sárbogárdon a Hősi Emlékműtér építését, hogy csak néhány példát említsünk.

Mindezen tevékenységén túl, mint a régi magyar filmek szerelmese, évtizedeken keresztül gyűjtötte és terjesztette ezeket a ritka értékeket. Mellesleg egyben a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége (MHBK) San Francisco-i elnöke is volt.

Önmagát a magyar szellemi kincsek ápolójának és terjesztőjének tekintette. Ha valakiről, róla elmondható, hogy szinte utolsó leheletéig a magyar kultúrát szolgálta. Most, hogy végleg elment ő is a többiek után, szegényebbek lettünk egy kiváló emberrel, egy nagyszerű magyarral. De az általa kiadott könyvek ott sorakoznak a polcainkon és emlékeztetnek bennünket, hogy hogyan érdemes és hogy hogyan kellene magyarként élni ebben az egyre értéktelenebbé váló világban.

Közkincsünkké vált életműve előtt fejet hajtva megfogadjuk, hogy emlékét kegyelettel megőrizzük és kedvenc költőjének, Alföldi Gézának verssoraival búcsúzunk tőle abban a reményben, hogy egyszer talán még találkozunk:

„Nincs halál, az élet örök,
Csak folytatódik a felbők fölött."

Dobszay Károly

Süllős Lenke

SZENT HUNGARIZMUS, ÉGI FÉNYSUGÁR!

Ország-világ legyen bár ellenem;
Ne nézzenek rám fentről csillagok,
Én mégis meggyötört és megtiport
Hazám imádó gyermeke vagyok.

Ne legyen bár térképen sem szegény
Országom drága, szent alakja már,
Legyen a szíve két országa között
Emberi kézzel meghúzott határ;

Szívemnek lüktető szava, s agyam,
E lázas, vágyó, bosszús akarat,
És szemeimnek halványuló fénye
Elkárhozottan is magyar marad!

Oh, akik éltek széles e világon,
Ti sok-sok nyelvű, boldog emberek,
Kiknek még célotok van és hazátok,
E hitemért meg ne ítéljetek!

Mikben ti éltek, szerettek, daloltok,
Folyó, síkság és büszke hegyorom,
Otthon, haza – mindez nincsen nekem már;
Hazámat a szívemben hordozom...

Vagyok a földnek gyarló pora, rögje;
Hitem a föld, a drága anyaföld!
De mindhiába szenvedek és várok,
Életem fája tövestől kidőlt!

Nem hajt virág elhervadt, száraz ágon,
Gyümölcsöt sem hoz aszó, bús karó;
Az én sorsom a szürke géppé-vállás,
Egyedüllét és emigráció.

Vagyok egy Eszme örök siratója,
Mit ma üldöznek és megtiltanak:
Meg nem szűnő zaj, el nem hajló sírás,
Halott völgyben folyton-zúgó patak!

Vagyok egy Eszme megszállottja: lelkem
A síron túl is győzelmére vár;
Vad eszmék közt, vont szent Középarányos;
Fajtám szerelme, égi fénysugár!

Melyben ha vétsz, ha megtévedsz, Te, Testvér
Halk lépteimmel utánad megyek,
Hogy téves úton kezed megragadjam
és szent utamra visszavigyelek.

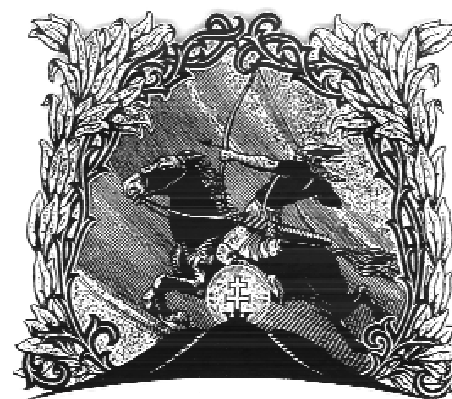
...melyben ha sírsz, országutak szegénye,
Harcoktól csonkán, bénán, betegen,
Kis hajlékomat Tevéled megosztom,
És meggyógyít majd nagy szeretetem...

Vasárnaponként, ha templomba viszlek,
Magyar Hiszekegy lesz legszebb imám,
S korona helyett arányló kalász – és
Magyar mellényke lesz Szűz Márián...

... s ha mégis minket bántani akarnak,
Kintről, idegen zsarnok hatalom,
Hívó turáni vész-karddal kezemben
Felharsan zengő csatariadóm!...

A síron túl is győzelmére várok!
És velem várnak százak, ezrek,
Szent révbeérés, vágyott Hungarizmus,
Mit látnak, látnak már s megértenek!

...Ország-világ legyen bár ellenem,
Ne nézzenek rám fentről csillagok;
Legyen, mit hirdetek, halálos vétek,
És rettegés a zsarnokok szívének:
Ha e világon bűn magyarnak lenni,
Én mindörökre bűnös maradok!

Tudós-Takács János

ERNST ZÜNDEL PERE FOLYTATÓDIK

A nyugati világ legismertebb lelkiismereti foglyának, a szólásszabadság rettenthetetlen harcosának, Ernst Zündelnek a pere a február 9-i, 15-i, 16-i és március 9-i tárgyalási napokon folytatódott. Zündel támogatói minden alkalommal ismételten zsúfolásig megtöltötték a tárgyalótermet.

Összefoglalóan Zündel védőinek a stratégiájáról azt lehet elmondani, hogy a védelem lehetőségeit erőteljesen korlátozza a Német Büntető Törvénykönyv 130. §-a, amely lehetetlenné teszi a vádlott és védői számára a „holocaust" hivatalosan elfogadott változatának tagadását, vagy kétségbevonását, mert azt az említett paragrafus „a halottak emléke meggyalázásának" és „a nép izgatásának" minősíti. Ezért a védelem nem alapozhatja arra érvelését, hogy a „holocaust" hivatalos változata lehetetlen állításokat tartalmaz, hanem ehelyett Zündel védelme – különösen a legaktívabb választott védője, a fiatal Sylvia Stolz – azzal érvel, hogy Németország lényegében véve a 130. § által megszűnik jogállam lenni, és a jelenlegi jogalkalmazási gyakorlat által valójában a második világháború győztesei által kontrollált állam napjainkban is.

Ez a stratégia határozta meg Sylvia Stolz egész jogi vonalvezetését a Zündel-perben. Mind a négy említett tárgyalási napon heves vitákat folytatott Dr. Meinerzhagen bíróval, aki még látszólag sem volt pártatlan bíró. Gyakran elvesztette hidegvérét: belebeszélt a védő szavaiba, és többször előfordult, hogy úgy akarta megakadályozni Stolz beszédét, aki „németellenesnek" nevezte őt, hogy elcsavarta tőle a mikrofont. „Ön szabotálja a tárgyalást" – mondta dühösen az ügyvédnőnek. Amikor a bíró és a védő szellemi párviadalának egy mozzanata alkalmával egy idős hölgy a tárgyalóteremben hangosan felnevetett, a bíró indulatosan leszidta, megleckéztette az idős nőt, mintha az csintalan iskolás gyermek lett volna.

A februári második tárgyalási napon, február 15-én Zündel egyik híve a tárgyalás közben bekiabálva Dr. Meinerzhagent Hitler egykori egyik bírájához hasonlította, a bíró a férfit azonnal őrizetbe vétette és 4 napi elzárással büntette.

Ugyanezen a napon, miután már a tárgyalás befejeződött, három férfi elénekelte a német nemzeti himnusz „Deutschland, Deutschland über alles" kezdetű, első versszakát. (A második világháború után csak a harmadik versszak lett a hivatalosan elfogadott szöveg, noha a himnusz valamennyi versszaka jóval 1933 előtt íródott; az első versszak sem a hitleri idők alkotása.) Dr. Meinerzhagen a három férfit fejenként 200 euró pénzbírságra ítélte „rendzavarásért". Horst Mahler, a tárgyalásból a bíró által már korábban kizárt ügyvéd a tárgyalóterem közönségétől pillanatok alatt összegyűjtötte a 600 eurót!

Zündel választott védője, Sylvia Stolz

Ernst Zündel tiszteleg támogatói előtt

A február 16-i és március 9-i tárgyalási nap különleges események nélkül telt el. Március 9-én a bíró meghatározatlan időre (de legalább 1 hónapra) elnapolta a tárgyalást.

Az eddigi öt tárgyalási napon jogi szempontból csak annyi történt, hogy az ügyész felolvasta a Zündel elleni vádiratot. Ettől eltekintve eljárási szempontból nem haladt előre a per semmit sem.

Zündel az egész per alatt megőrizte nyugalmát és szótlanul ülte végig a tárgyalásokat. Legfőbb győzelmének azt tekintené, ha a hírhedt 130. §-t hazavihetné trófeaként Tennessee-be, a feleségével együtt tervezett hegyi múzeumba. Azt reméli, hogy az ő pere csak kezdete lesz az Európát megtisztító viharnak. Ahogy a feleségéhez címzett egyik levelében írja: „Ellenségeim még meg fogják bánni azt a napot, amelyen Európába deportáltak engem!"

A KECSKE ÉS A KÁPOSZTA MEG A ZSIDÓK SOVÁNY EBÉDJE

Az elmúlt hetekben a liberális zsidó média teleordította a világot azzal, hogy David Irvinget 3 évre ítélte az osztrák bíróság, és a rendkívül népszerű történész megtagadta korábbi nézeteit a holocausttal kapcsolatban. Mint mindig, ezúttal is hazudtak, pontosabban szokásukhoz híven csak igazságmorzsákat közöltek a hazugságaik elhitetésére a gyanútlan tömegekkel.

Hogy mi is történt valójában a bécsi börtönben és a bíróságon, röviden összefoglaljuk mindazok számára, akik a liberális zsidó megtévesztésben tisztán kívánják látni a történteket és azt megfelelően értelmezni.

Megbízható belső forrásból tudjuk, hogy Irving letartóztatása után röviddel egy „holocaust-tagadó" perekben jártas osztrák ügyvédet kívánt megbízni védelmével, akit korábbról már személyesen ismert. A találkozás megtörténte előtt egy órával furcsa módon, külső hatásra egy másik ügyvédet bízott meg, aki rábeszélte David Irvinget, hogy ismerje el magát bűnösnek a bíróság előtt, és ezzel meggyorsítja a per ügymenetét. A vizsgálóbíróval való megegyezés szerint a már letöltött időre és felfüggesztett börtönbüntetésre ítélik, majd azonnal elhagyhatja Ausztriát.

A bűnössége elismerésére kész volt, hisz az osztrák törvények nem adnak más választást, de nézetei megtagadására nem, aminek pere előtt hangot is adott egy interjúban: „Tudom, hogy üldözőim mit várnak tőlem szabadságomért, de nem fogják megkapni."

Így tárgyalása alkalmával beszédében a kecske és káposzta megoldását választotta. Nem mondani semmi olyat, amit már korábban nem mondott. Ezzel üldözői elé a nesze semmi fog meg jól lerágott csontját dobta, ami kívánság szerint értelmezhető.

Persze ez a semmi is elég volt a liberális zsidó médiának, hogy telecsaholják a világot a nekik megfelelő értelmezéssel. Fokozott erővel folytatták Irving becsmérlését, gyalázását, lejáratását, sőt még családi életébe is beletapostak. Hogy a média értelmezése hazug, azt a bíró ítéletének indoklása bizonyítja leginkább, hisz ő sem így értelmezte, de mivel Irving dobott a kiéhezett zsidó üldözőinek egy csontot, amin kérődzhettek, így csak 3 évre ítélte, ami csekélység a vele szembe megnyilvánuló gyűlölethez képest. Lihegő üldözői is elégedetlenek voltak a csonton talált hússal, amin csámcsogni lehet, de jóllakni nem, és ezért azonnal megfellebbezték az ítéletet, súlyosabb büntetést kérve.

Természetesen David Irving védője is beadta védence nevében a fellebbezést és az ügyet az osztrák feljebbviteli bíróság néhány hónap múlva tárgyalja.

Olyan nagy lármát csaptak a liberális zsidó média janicsárjai, hogy a ricsaj még David Irving bécsi cellájába is elhallatszott, megzavarva a nagy történészt emlékiratai írásában. Ezt követően a BBC-nek adott interjújában egyértelművé tette az örök érthetetlenek számára is, hogy nézetei az elmúlt októberi utolsó szabad interjúja óta – amit a Szittyakürt teljes egészében magyarul közölt – nem változott semmit sem, nem is változhatott, hisz azóta holocaust-kutatást nem végzett, amire időt sem kapott zsidó üldözőitől.

Ezek után senkit sem lepett meg, hogy a tárgyilagosságáról híres zsidó sajtó felháborodva ordibálta, hogy David Irving már az osztrák börtönből tagadja a holocaustot. Megtorlásként a börtönigazgatóság megtiltotta a médiának, hogy a jövőben beszéljenek a történésszel.

Akik nem ismerik Irving pályafutását és műveit, joggal kérdezhetik: miért ez e mérhetetlen, ádáz gyűlölet a világhírű történésszel szemben? Talán csak nem valóban holocaust-tagadó?

A válasz egyértelműen nem. Ez ellen a népszerű történész mindig határozottan tiltakozott, ezért is perelte be Debora Lipstadtot 2000-ben, rágalmazás és hitelrontás címén. Azért nem holocaust-tagadó, mert értelmes ember csak azt tudja tagadni, amiről tudja, hogy igaz. Közel 40 év levéltári kutatás után sem talált a holocaust hivatalosan elfogadott változatára semmilyen tudományos kritikát kiálló bizonyítékot. Így a zsidók felháborodása ellenére sem tud hinni a gyakran nagyon megható, de még gyakrabban szórakoztató legendákban és a felnőtt gyermekek számára készült mesékben, bármenyire is szeretnék kikényszeríteni.

Ellenségei nem képesek megérteni, hogy az értelmes nem-zsidók már csak ilyenek. Minden állításra bizonyítékot keresnek, amit az értelmükkel megvizsgálnak, mielőtt azt elfogadják. Hogy bizonyíték után komolyan kutatott, azt az is bizonyítja, hogy a múltban jelentős pénzösszeget is felajánlott annak, aki ezt a bizonyítékot neki bemutatja. Nem az ő hibája, hogy ▶

CSAVARGÓ JACK A KARIKATÚRÁKRÓL ÉS EGYEBEKRŐL

Hé Ember – szólt Csavargó Jack, XVI. Benedek pápa nemrégiben rámutatott, hogy az ő véleménye szerint a kereszténység részben azért magasabb rendű, mint az iszlám, mert a kereszténység rugalmasabb, hiszen a Bibliát 'alkalmazni lehet új helyzetekre', míg a Koránt, amely a muzulmánok hite szerint isten szava, nem lehet annyira könnyen alkalmazni.

Megértetted ezt? A pápa úgy gondolja, hogy ez az alkalmazkodó képesség az állandóan változó emberi ízlések és divatok áramlatához pluszpont a kereszténység javára. Te jó ég! Ezek szerint az új kereszténység kevésbé szól az Istenről és inkább az emberekről. Eszerint valójában a vallások a végső dolgokról szólnak, és nincsen szükségük egy istenre vagy istenekre, vagy valamit kihagytam? Te tudod, hogy én nem vagyok új keresztény, és hogy én Ármán tanításait követem, de az új kereszténység nem hisz Istenben? Nem az Isten a Nagy Főnők, aki irányítja a dolgokat? Nem Isten adott szabályokat az embereknek, hogy ők azt tegyék, amit Isten akar, és nem azt, amit az emberek éppen akarnak?

Mennyire rugalmas a kereszténység? Hű, csak nézz bele a napilapokba néhány példáért. A homoszexualitás valamikor bűn volt a kereszténységben. Most a homoszexuálisok számos keresztény templomban házasodhatnak. Lehet, hogy a fajtalankodást is elfogadják legközelebb. Hát, ha elég ember akar valamit, akkor a Bibliát úgy lehet értelmezni, hogy ezt lehetővé tegye, hiszen 'alkalmazni lehet új helyzetekre'.

Nos, miért gondolod, hogy a homoszexualitást Isten törvényén kívül helyezné? Megmondom, hogy miért. Úgy gondolom, hogy Isten az ő saját indokai alapján – és ennek a forgáshoz és az evolúcióhoz van köze, valamint más dolgokhoz, amelyekről szóltam már, – azt akarja, hogy az élet sokasodjék. És ebben a homoszexualitás nem segít. Kielégíti a szaporodási kényszert, de nem hoz gyümölcsöt. Az úgynevezett élettelen ásványok nem hoznak létre életet.

Megismétlem, Ember! Minden élőlény, köztük az emberiség legfontosabb része a genetikus anyagunk. Ez a lényeg. Mi a génjeink vagyunk és a génjeink alkotnak minket. Minden más másodlagos, és szolgálnia kéne a genetikai anyagunk megőrzését, védelmét és terjesztését. A cinikusok azt mondhatják, hogy az élet nem több, mint sár, csak más alakban, azonban – még ha ez igaz lenne –, akkor is csak Önmásoló fickók vagyunk, és gondolkodhatunk arról, hogy mik vagyunk és ez frankó. A homoszexualitás nem vezet a genetikus anyagunk terjesztéséhez. Ez zsákutca. Ez logikusan kevesebb emberi lényhez vezet. Nem tesz minket többé. Ezért tiltotta meg ezt a Nagy Főnők.

A kereszténység juppi konszenzus-vallássá vált. Amit csak a törpe emberi lények többsége akart a Normál Eloszlás Görbéje alatt, miközben a Görbét azok manipulálták, akik a kondicionálás mechanizmusait – a kormányzatot és a médiát – uralják, és ez megfelel az új keresztény Istennek.

Akárhogy is legyen, el akartam mondani neked gondolataimat a Mohamed-karikatúrákról szóló vitáról is, amely először egy dán újságban jelent meg, és utána más európai országokba is eljutott. Akik semmit nem tudnak az iszlámról, azoknak megbocsátható, ha úgy gondolják, hogy a muszlimok haragját elsősorban az okozza, hogy a karikatúrák Mohamedet gúnyolják. Valójában az ellentmondás ennél alapvetőbb. Mohamedet Mel Gibsonként is lehetne ábrázolni és úgy, hogy ő kisgyermekeket és kis állatokat védelmez, és a muszlimok még mindig fel lennék háborodva. Tudod miért? Mert az iszlám egyik fő tabuja az, hogy tilos Mohamed arcát ábrázolni. A muszlimok azt hiszik, hogy ha ezt teszik, az a Mohamed körüli személyi kultuszhoz vezető út egy lépése, és elvonja figyelmüket Istenről.

De itt van az, ami engem tényleg megragadott ebben az egészben. Az európaiak egy része a szólásszabadság jogáról visítozik. A francia és német napilapok szintén közzétettek sértő karikatúrákat, és a Die Welt német újságban még vezércikkek is megjelentek, melyek a karikatúrákat védelmezik, mondván, hogy 'a muszlimok tüntetéseit komolyabban vennénk, ha kevésbé lennének szemforgatóak'.

Valójában Franciaország és Németország elitje a szemforgató. Feltételeznéd, hogy a francia és német újságok – pl. a Die Welt – zsidók és a holocaust karikatúráit mutatná be? Természetesen nem. Hozzá se nyúlnak ehhez a témához. Ezt nekik nem szabad. Azonban szívatni a muszlimokat valami olyannal, ami az európaiak számára nem nagyon fontos, nos ezt szabad. Valakinek ellenőriznie kéne a kiadók és szerkesztők vallását. A 'szólásszabadságot biztosító' Németországban bizonyos könyveket nem is olvashatsz, és nem lendítheted karod egy bizonyos módon; és most néhány német azt mondja, hogy nyilvánosságra lehet hozni ezeket az iszlám-gúnyolásokat a szólásszabadság joga folytán. Hipokriták! Én híve vagyok a szólásszabadságnak, de nem az egyenlőtlen szólásszabadságnak.

A „nem hipokrita" franciák és németek, és még a „nem hipokrita" angolok is túlságosan el vannak foglalva az értelmiségiek és a valamilyen fehér Öntudatossággal rendelkező nem-zsidó fehérek üldözésével, akik kérdéseket tesznek fel a holocaustról, az ember természetéről, és akik elutasítják e sötét kor mindent összeolvasztó mentalitását.

Mivel világunk jelenlegi ortodoxiája tiszta fiaskó, ahol az értékek elértéktelenedtek, és az emberek a legnagyobb baromságokban hisznek, sötét korban élünk. A tudatlanság korában élünk. Egy olyan korban élünk, amikor az anyagi dolgokat jobban értékelik, mint ami igazán fontos, és ahol a hazugságokat igaznak állítják be. Egy olyan korban élünk, amelyben a géneket nem tartják fontosnak, és ahol a mulandó dolgokat fontosnak tekintik.

Hogy mire gondolok? Elmondom. Az európaiak haragszanak a muszlimokra azért, mert megszállják országaikat, azonban nem látják be, hogy az igazi, hosszú távú probléma nem annyira az iszlám vallás, hanem inkább a behatolók génjei. Ez az európaiak kipusztulásának igazi oka. Nos, a hitek fontosak, azonban másodlagosak, a gének után. Az európaiak örülnének, ha az összes nem európai muzulmán megtérne a kereszténységre, de utána kiszorítaná az európai genotípust? Valószínűleg örülnének, hiszen annyira vakok a valósággal szembe. És ahogy a kipusztulás felé haladnak, egyre kevésbé értik közülük, hogy a génjeik nélkül, amelyek jövőjüket megalapozza, hitük és hiedelemrendszereik jelentőség nélküliek a létezés nagyobb összképében.

Látod? Az európai fehérek annyira azonosultak a tőlük idegen új kereszténységgel, hogy azt hiszik, hogy ők és a kereszténység egy, miközben valójában ők nem egyek. Mivel ezt hiszik, egyesek azt akarják, hogy az összes muzulmán asszimilálódjon az ő népességükbe. De ez hamis várakozás. Ezt Amerikában is tapasztaljuk. Ez a gének teljes elutasítása, miközben a gének igazán fontosak, és csak hamis hiedelem, hogy ha valaki genetikailag nem olyan, mint te, de ha azonos a nyelve, vallása a tiéddel, akkor pont 'olyan, mint te'. Ez hatalmas tévedés. Az igazság az, hogy senki nem olyan, mint Te, kivéve, ha a génjei nagyon hasonlítanak a tieidhez.

Az európaiak kiútja mindebből a saját önpusztításuk befejezése és – ha ennek a gyökeréig lemész, akkor – a születési rátájuk megemelése minden lehetséges módon és a további nem-európaiaknak az európaiak soraiba való felvételének elutasítása. Hol a fenébe van az leírva, hogy a Föld minden pontján minden egyes rassz képviselőjének jelen kell lennie? A francba ezzel a multikulturális és multirasszos ökörséggel! Ideje újra törzsösödni. Ideje, hogy a Fehér Törzs ismét kiterjedjen.

A dolgok nagyon hülyén mennek. Melyik idióta gondolja, hogy helyesen cselekedett az életben, ha az ő filozófiája vagy vallása, vagy országa előrehaladt – de a génjei nem? Ez értelmetlen. 'Ó, annyira örülök. Amikor meghalok, Amerika még mindig itt lesz.' Miért örülhetne ennek az ember, ha Amerikának már nincsenek meg a génjei? Ez abszurd. Semmi, semmi nem marad fenn belőlünk, ha a génjeink nem maradnak fenn.

Élj soká és helyesen szaporodj! Ha sok imát akarsz küldeni Istenhez, legyen gyermeked. Sok-sok-sok gyereked. És aztán még több."

H. Millard

(Ford. Lesetár Péter)

► mind a mai napig ezt senki sem mutatta be, még Deborah Lipstadt sem a híres londoni perben, minden ellenkező zsidó híresztelés ellenére sem.

David Irving a második világháború, valamint Churchill, Hitler és tábornokai életének ma élő legmélyebb ismerője. A ma leghangosabb ellenségei nevezték így őt, mielőtt „botcsinálta" történésznek keresztelték át.

Pályakezdése óta kilógott a történészek sorából a vitakeltő, mai divatos szóval élve politikailag inkorrekt könyveivel. De ezt megbocsátották neki, mivel nem érintette a zsidókat érzékeny ponton mindaddig, amíg ki nem adta Hitler háborúja című világhírű könyvét. Ebben nem kevesebbet állított, mint azt, hogy nincs bizonyíték a levéltárakban arra, hogy Hitler tudott volna a holocaustról, és nincs a levéltárakban dokumentum arra sem, hogy kiadott volna parancsot a zsidók kiirtására.

Ezt már zsidó történészek is elismerték, hozzátéve, ha papíron nem is adta ki parancsát Hitler, de fülbe súgás vagy gyakrabban náci telepatikus úton igen. Nekünk, gójoknak nem meglepő, hogy David Irving ezt a „tudományos" magyarázatot sem tudta elfogadni.

Tehát ennyi és nem több, amit a holocausttal kapcsolatban állít.

Soha sem tekintette magát holocaust-szakértőnek és olvasói sem tekintik annak. Ha valaki a világtörténelem legnagyobb csalását kívánja megismerni, kénytelen más szerzők könyveit forgatni. Irving soha sem írt könyvet vagy akárcsak egy kisebb tanulmányt erről a tárgyról. A holocaustot a második világháború történetében a propagandával foglalkozó fejezetben egy – számára elég unalmas – lábjegyzetnek tekinti, ahogy ezt a magyarországi látogatása alkalmával kifejezte.

Annak oka, hogy anyagilag tönkretették, végül börtönbe jutatták, és most erkölcsileg is tönkre szándékoznak tenni, az, hogy hangot adott hitetlenségének, és nem hajlandó a hatalom és a zsidók szajhájává válni anyagi haszonért, mint a legtöbb hivatalos történész.

Mondathatnak David Irvinggel kényszer alatt zsidó üldözői azt, amit akarnak, a valódi történelmet megismerni kívánók számára David Irving az marad, aki mindig is volt: korunk legnagyobb élő történésze, akit a jövő századokban e hazug kor Thukűdidészeként és Tacitusaként fognak milliók olvasni.

Gede Tibor

TEHERÁN OLYAN LECKÉT AD A VILÁG VEZETŐINEK, AMELYET INKÁBB ELFELEJTENÉNEK

A legutóbbi hónapokban Mahmud Ahmadinedzsád, Irán nemrég megválasztott elnöke olyan kijelentést tett, amely túlnyomóan negatív kommentárokat váltott ki a világban.

Élesen elítélték az olyan kijelentéseket, mint: Izraelt le kell törölni a térképről; Izraelt Európába kell áttelepíteni; Európa támogatta Izrael megalapítását a holocaustbűntudat miatt; a holocaust mítosz csupán.

Itt van Paul Martin a kanadai miniszterelnök kirohanása:

„Ezek a kijelentések felelőtlenek és ellentétesek a kanadai értékekkel. A kanadai nemzet számára elfogadhatatlan kétségbe vonni a holocaustot, és arra utalni, hogy Izraelt Európába, az Egyesült Államokba, vagy Kanadába ‘kellene költöztetni’."

Apropó, ez ugyanaz a Paul Martin, mint aki a múlt hónapban azt állította: „Izrael értékei Kanada értékei". Te jó ég! Mi lehetne jobb bizonyíték arra, hogy Kanada külügyminisztériuma cionista megszállás alatt áll?

Míg a Paul Martinhoz hasonló vezetők kirohanásokat intéznek, és az Izraelt támogató, mint pl. a Globe and Mail Mark MacKinnon nevű írója mindent megtesznek, hogy stigmatizálják Ahmadinedzsádot, mint a világbékét fenyegető veszélyt, vessük alá az ő „felháborító" nyilatkozatait történelmi elemzésnek:

1. „Izraelt le kell törölni a térképről".

Először is fel kell tennünk a kérdést: „Izraelnek egyáltalán a térképen kell lennie?" E lap hűséges olvasói tudják a választ, azonban a többiek számára itt van a Reader's Digest változata.

Először is, az 1947. november 29-i felosztási tervet (ENSZ közgyűlés 181. határozata) soha nem ratifikálta a Biztonsági Tanács, és így Palesztina felosztása zsidó és nem-zsidó területekre soha nem volt legális. Továbbá egy UNGA határozat csak akkor kötelező, ha mindegyik szerződő fél beleegyezik, hogy rá is kötelezőek annak rendelkezései –, ebben az esetben ez nem történt meg.

Másodszor, a Közgyűlésnek nem volt joga az ENSZ alapokmány alapján elvenni földet egy néptől (az araboktól), és azt egy másik népnek (európai zsidóknak) adni.

Harmadszor, David Ben Gurion 1948. május 15-én Izraelt állammá nyilvánította annak ellenére, hogy az UNGA 181-es számú határozata még hatályban volt. Ezért Izrael megteremtése földrablás volt, az ENSZ és a nemzetközi jog rendelkezéseivel ellentétesen.

Negyedszer, Izraelt az ENSZ-be 1949. május 11-én vették föl, csak azután, hogy aláírta az UNGA 273-as számú határozatát, mellyel elismerte minden palesztin jogát arra, hogy visszatérjen hazájába, otthonába, és jóvátételt kaphasson.

Izrael egy bűnös szervezet, amelynek soha nem volt meg az erkölcsi, jogi, vagy politikai joga a létezéshez. Ezért egy pont jár Ahmadinedzsádnak.

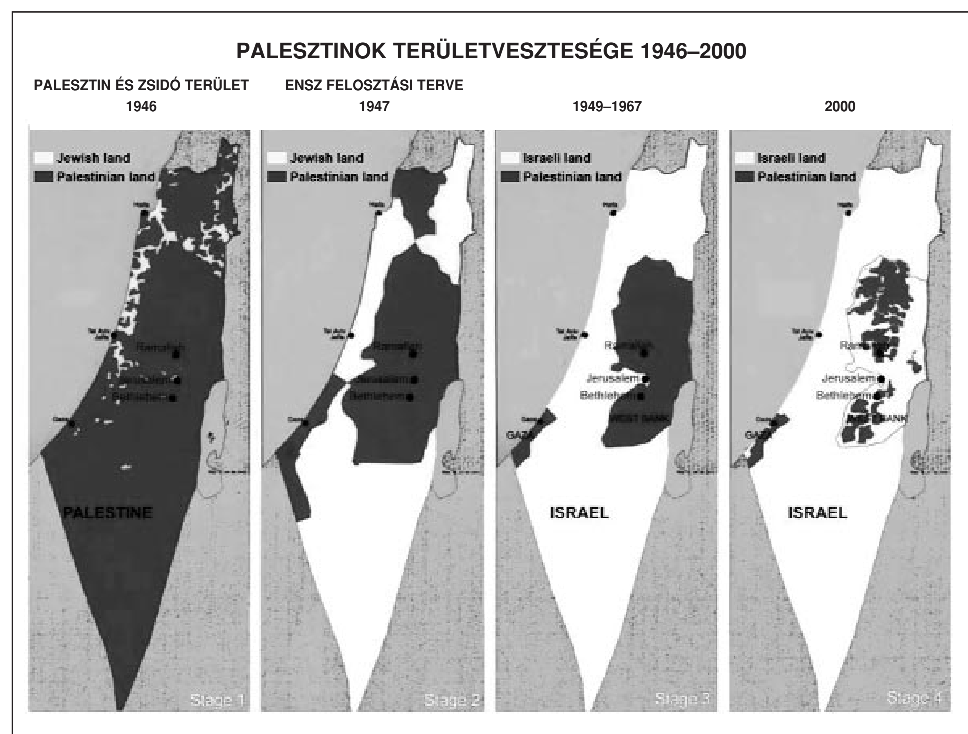
2. „Izraelt Európába kell áttelepíteni."

A fején találta a szöget. Valójában Ben Gurion pont ugyanezt mondta Nahum Goldmannak, a Zsidó Világkongresszus későbbi vezetőjének:

„Ha én arab vezető lennék, soha nem írnék alá szerződést Izraellel. Ez csak természetes; elvettük az országukat. Az igaz, hogy Isten megígérte ezt nekünk, de ez hogyan érdekelhetné őket? A mi istenünk nem az ő istenük. Volt antiszemitizmus, voltak nácik, Hitler, Auschwitz, de mi volt az ő bűnük mindebben? Ők csak egy dolgot látnak: idejöttünk és elloptuk az országukat. Miért fogadnák el ezt?"

Valóban: miért? Mivel az eurozsidók, akik létrehozták „Izraelt", legtöbbnyire szláv országokból jöttek, logikusnak tűnik, hogy a „Zsidó Államot" Ukrajnába, Lengyelországba, Oroszországba vagy Belorussziába telepítsék át.

Ezért jár a második pont a bátor elnöknek!

3. Mekkában Ahmadinedzsád arra utalt, hogy az európai országok azért támogatták Izrael megalapítását a Közel-Keleten 1948-ban, mert bűntudatuk volt a náci genocídium miatt.

Valóban, a nyugat-európai kormányok nagyrészt Izrael megalapítása ellen voltak, azonban az Izrael-párti amerikai szenátorok azzal fenyegettek, hogy megvonják a Marshall-terv újraépítési támogatását, ha az európai országok nem támogatják az UNGA 181-es számú határozatát. A bűntudat bizonyosan hatalmas volt Európában, a zsarolás azonban még nagyobb ok volt.

A holocaustnak semmi köze „Izraelhez", melyet már 1870 óta meg akartak alapítani a zsidók. Amint azt Ilán Pappé, a Haifai Egyetem oktatója 1997-ben leírta:

„Általában véve, a cionisták azzal győzik meg a világ közvéleményének nagy részét, hogy a cionista ügyet a holocausttal kapcsolják össze. Egy ilyen állítás ellen még az ügyes palesztin diplomaták – és nem sok ilyen volt azokban az időkben – is alig nyerhettek a diplomáciai játékban."

Mivel a bűntudatnak szerepe volt – én pontot adok Ahmadinedzsádnak.

4. „Ha valaki tagadná Isten létezését ... és tagadná a próféták és vallás létezését, nem törődnének vele. Azonban, ha valaki támadná a zsidók lemészárlásának mítoszát, az összes cionista szócső és a cionistákat kiszolgáló kormányok elkussoltatnák az ilyen embert, amennyire csak tudnák."

A holocaustot annyira beszennyezte a propaganda, hogy gyakorlatilag lehetetlen elkülöníteni a tényeket a hamis információktól, így hát nem tudom, hogy Ahmadinedzsádnak igaza van-e. Ami a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságát illeti, e bizottság 1948-ban háromkötetes jelentést tett közzé, mely szerint a Vöröskereszt nem találta meg rendszeres népirtás semmilyen nyomát. Másfelől, a zsidó áldozatok száma 470 ezer és 9 millió között váltakozik!

Úgy hiszem, Ahmadinedzsád téved, amikor a holocaustot teljesen tagadja, azonban igaza van amikor megkérdőjelezi a cionista igazságok dogmatikus elfogadását, mint pl. az auschwitzi I. krematóriumot, amint az napjainkban áll. Amint azt Erik Conan riporter 1995-ben a francia L'Express-ben egy hosszú cikkben megírta:

„1948-ban, amikor a Múzeumot létrehozták, az I. krematóriumot újraépítették feltételezett eredeti helyén. Itt minden hamis (Tout y est faux): a gázkamra méretei, az ajtók elhelyezkedése, a Zyklon B bemeneti nyílásai, a kemencék (melyeket néhány túlélő emlékei alapján építettek „újra"), a kémény magassága."

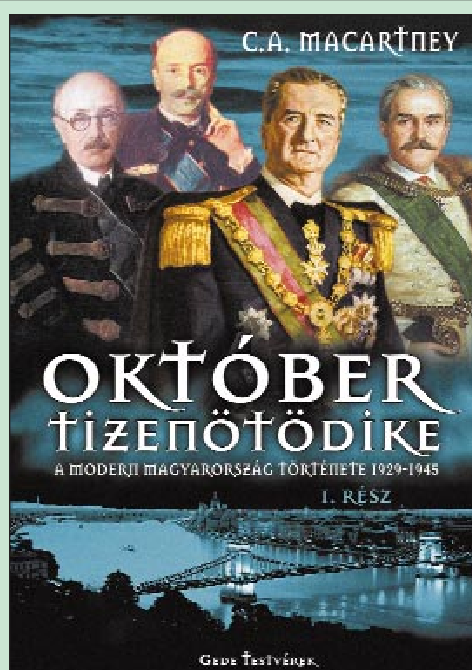
Továbbá, az Auschwitzi tábor bejáratánál lévő új tábla tanúsága szerint a lengyel kormány a halottak számát 4 millióról 1,5 millióra csökkentette. A 4 milliós szám Rudolf Höss-től, a tábor parancsnokától származott, akinek tanúvallomását megcáfolták.

Annak ellenére, hogy az Auschwitzi Múzeum az áldozatok számát 2,5 millióval csökkentette, a cionisták továbbra is fenntartják a 6 milliós számot. Ez a szám nyilvánvalóan mítosz, és Ahmadinedzsádnak legalábbis részben igaza van.

A végeredmény: 3,5 a 4-ből. Kitűnő!

Úgy tűnik, az őszinteség és bátorság perzsa értékek. Kár, hogy ezek nem kanadaiak, khm-khm, ugye Martin úr?

Greg Felton
(Ford. Lesetár Péter)

FELHÍVÁS!

C. A. MACARTNEY:

OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE

A modern Magyarország története 1929-1945
című mű kiadásának támogatására

NE VÁRJUNK ÚJABB 50 ÉVIG!

A Szittyakürt korábbi számaiban megjelent felhívásunkra számos áldozatkész magyar testvérünk küldte be nagylelkű támogatását, amit ismételten köszönünk, de be kell látnunk, hogy az emigrációban élő testvéreink anyagi lehetőségei is sajnos jelentősen romlottak az elmúlt években. Így a korábbi reményeinkhez képest a támogatók segítségével sem tudja e páratlan értékű könyvet megjelentetni a kiadó a közeljövőben.

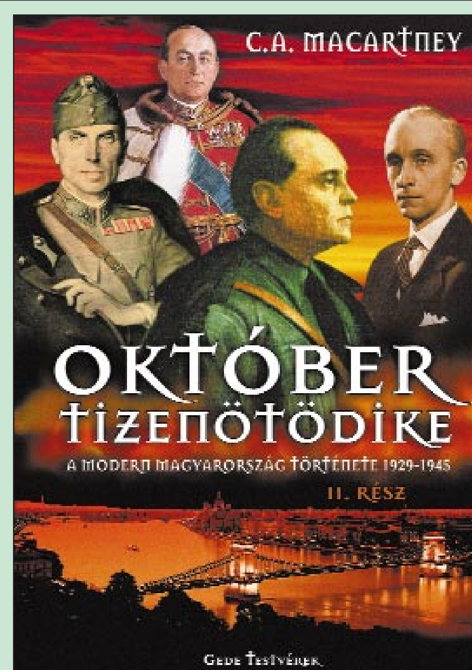
Ezért kénytelenek vagyunk más megoldást is találni. A nyomdával történt megegyezés szerint, hajlandók haladékot biztosítani a kiadónak a könyv elkészítési költségeire, ha kellő mennyiségű előjegyzőt tudnak felmutatni arra, hogy e nagy terjedelmű műre (2 kötet, közel 1300 oldal) valóban jelentős igény és kereslet van jelen a magyar olvasóközönség körében.

Ezért kérjük mindazokat, akik szeretnék ezt a nagy jelentőségű könyvet megvásárolni és elolvasni, előjegyzésükkel szíveskedjenek a megjelenést támogatni. A két kötet várható ára körülbelül 9000 Ft lesz. A kiadó minden előjegyzőnek 15% kedvezményt biztosít. Az előjegyzéseket a Gede Testvérek Bt. címére kérjük küldeni.

A támogatásokat továbbra is a Szittyakürt amerikai szerkesztőségének kérjük postázni (csekket kizárólag csak USA dollárban), a magyarországi támogatók pedig a Gede Testvérek kiadó budapesti címére.

Minden támogató nevét a kiadó megörökíti a kötetben, és mindazoknak, akiknek támogatása eléri vagy meghaladja a 150 USA dollárt (magyarországi támogatók esetében a 20 000 Ft-ot), a kiadó köszönetként egy tiszteletpéldányt küld.

Ha a könyvre nem mutatkozik kellő igény és a kiadó így mégsem tudná a könyvet megjelentetni belátható időn belül, a támogatásokat természetesen visszatérítjük.

Nemzettestvéri szeretettel előre is köszönjük megértő támogatásukat és előjegyzésüket.

A SZITTYAKÜRT SZERKESZTŐSÉGE
P. O. Box, 35245 Puritas Station
Cleveland, Ohio 44135, USA

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT

PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!

JÁRASD INGYEN A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **30 US. dollár**
Magyarország egész területére: **2000 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **3000 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 2.25 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489